

சுந்தரி அம்மாளை

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

தஞ்சாவூர்.

சுந்தரி அம்மாளை

பதிப்பாசிரியர்

திருமதி. ச. திலகம், பி.லிட.,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்,
தஞ்சாவூர்.

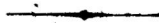
தஞ்சாவூர் மகாராஜர் சரபோஜியின்
சரசுவதி மகால் நூலகம்
தஞ்சாவூர்.

நூற்பதிப்பு விளக்கக் குறிப்பு

நூற்பெயர்	: சுந்தரி அம்மாளை
பதிப்பாசிரியர்	: புலவர் ச. திலகம், பி. லிட்..
வெளியீடுபவர்	: இயக்குநர், சரசுவதி மகால் நூலகம்.
வெளியீட்டு எண்	: 366
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு	: முதல் பதிப்பு
வெளியீட்டு நாள்	: நவம்பர், 1995.
தாள்	: 14. 2 கிலோ-சேஷசாயி
நூல் அளவு	: 21 X 14 செ.மீ.
பக்கங்கள்	: 90
படிகள்	: 1000
எழுத்து	: 12 புள்ளி
புத்தகக்கட்டு	: மெலிந்த அட்டை
பொருள்	: இலக்கியம்
விலை	: ரூ. 12—00

வெளியீட்டாளர் முகவுரை

பலமொழி இலக்கிய, இலக்கண, சோதிட, மருத்துவ நூல்களை ஒலைச்சுவடிகளிலிருந்தும் காகிதச் சுவடிகளிலிருந்தும் பாங்குறப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு வரும் சரசுவதி மகால் நூலகம், இப்பொழுது 'சுந்தரி அம்மாளை' என்னும் இந்நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுகின்றது.

சரசுவதி மகால் நூலகத் தமிழ்த்துறையில் இடம்பெற்றுள்ள 1825ஆம் எண்ணிட்ட ஒலைச்சுவடியை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்நூல் பதிப்பித்து வெளியிடப்படுகின்றது.

மகாபாரதக் கிளைக்கதைகளுள் ஒன்றான 'சுந்தரி - அபிமன்யு'வின் திருமணத்தை மையமிட்ட இக்கதை அம்மாளைக் கதைப்பாடலாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலை நன்முறையில் பதிப்பித்துள்ள இந்நூலகத் தமிழ்ப்பண்டிதர் திருமதி ச. திலகம் அவர்களுக்கு என் பாராட்டுகள்.

இந்நூலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த ஓலைச்சுவடியினைச் சரசுவதி மகால் நூலகத் திற்கு அன்பளிப்பாக வழங்கியுள்ள தாளியாப் பட்டி திரு வை. பாலார் கவுண்டர் அவர் களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள் கின்றேன்.

இந்நூலினை வெளியிடத் தேவையான நிதியுதவியை நல்கியுள்ள நடுவண் அரசுக்கு எனது நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

இந்நூல் நன்முறையில் வெளிவர ஆவன் செய்த நூலக நிருவாக அலுவலர் மற்றும் மாவட்ட ஆட்சியரின் நேர்முக உதவியாளர் (பொறுப்பு) திரு. இரா. கோபால் அவர்களுக்கும் நூலகப் பதிப்பு மேலாளர் மற்றும் நூலகர் திரு. அ. பஞ்சநாதன் அவர்களுக்கும் எனது பாராட்டுகள். இந்நூல் நன்முறையில் வெளி வரத் துணைநின்ற ஏனையோருக்கும் எனது பாராட்டுகள்.

தமிழ் இலக்கிய அன்பர்கள் இந்நூலைப் பெரிதும் வரவேற்பர் என நம்புகின்றேன்.

தேவ். ஜோதி ரிஜகராஜன், இ. ஆ. ப.,

தஞ்சாவூர்,

மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் நூலக இயக்குநர்,

21-11-1995

சரசுவதி மகால் நூலகம்.

முன்னுரை

'சுந்தரி அம்மாணை' என்னும் இந்நூல் 'சுந்தரி— அபிமன்யு'வின் திருமணத்தை மையரிட்ட கதையினைக் கூறுவதாகும். இந்நூல் பிற்சால அம்மாணைக் கதைப் பாடல் வடிவ அமைப்பில் இயற்றப்பெற்றுள்ள நூலாகும்.

மூலச்சுவடி

இப்பதிப்புக்கு அடிப்படையாக அமைந்த சுவடி சரசுவதி மகால் நூலகத் தமிழ்த்துறையில் இடம்பெற்றுள்ள 1825-ஆம் எண்ணுள்ள ஓலைச்சுவடியாகும்.

1826-ஆம் எண் கொண்ட மற்றொரு சுந்தரி அம்மாணைச் சுவடி ஒப்பு நோக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

இச்சுவடிகளைச் சரசுவதி மகால் நூலகத்திற்கு அன்புள்ளங்கொண்டு வழங்கியுதவியவர் திரு வை. பாலார் கவுண்டர் (தாளியாப்பட்டி. வெள்ளியணை அஞ்சல், கரூர் வட்டம்) அவர்களாவார்.

நூலமைப்பு

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எழுபத்தெட்டு (1978) அடிகளால் ஆன நூலாகும் இச்சுந்தரி அம்மாணை.

விநாயகரை நூற்காப்பாகப் போற்றிப் பராவும் பாடலுடன் இந்நூல் தொடங்குகின்றது. பல அம்மாணை நூல்களின் தொடக்க அடிகளை ஒத்து இந்நூலின் தொடக்க அடிகளும்,

“ முந்திமுந்தி விநாயகனே முருகுமூலாள் சரஸ்வதியே
கந்தனுக்கு முன்பிறந்த கணபதியே முன்நடவாய்! ”

என அமைந்துள்ளன.

மகாபாரதக் கதைப்பகுதியை விரித்து அம்மாணையாகத்
தான் பாடுவதை இந்நூலை இயற்றிய புலவர்,

“ அய்வருட பாரதத்தை அடவாக நான் பாட
வந்த விணையும் வல்விணையும் போயிடுமாம்! ”

என நூலின் தொடக்கப் பகுதியில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

(அடி எண். 6)

“ மாயன்மகள் சுந்தரியை மாலையிட: நான் பாட

(அடி எண். 6)

எனும் அடி இந்நூலின் கதைப்பொருளை எடுத்துரைப்பதாக
உள்ளது.

அம்மாணை இலக்கியங்களில் பொதுவாக, அம்மாணை
எனும் சீரைக்கொண்டு முடியும் அடிகள் பல இடம்பெற்
றிருக்கும். 'இச்சுந்தரி அம்மாணை' நூலில் முன்று இடங்
களில் மட்டுமே 'அம்மாணை' எனும் சீரைக்கொண்டு
முடியும் அடிகள் காணப்படுகின்றன.

அவை,

'மழையம்பு தான்போய் வகையாகச் சுத்திவந்து
அக்கினி அம்பை அவிச்சதுகாண் அம்மாணை!

(அடி எண். 1296, 1297)

'விட்டுவிடும் என்று விடைகொடுத்தார் அம்மாணை!

(அடி எண். 1594)

'வெட்டித் தூத்தி வெத்திகொண்டார் அம்மாணை'

(அடி எண். 1729)

நூலின் காப்புச் செய்யுளில் சுந்தரி அம்மாளை' எனச் சுட்டப்படும் இந்நூல் நூற்பயன் கூறும் நூலினிறுதிப் 'பகுதியில்' சுந்தரி மாலை எனக் குறிக்கப்படல் சுட்டத் தக்கது.

நூலின் இறுதியில் நூற்பயன் உரைக்கும் பகுதி இடம்பெற்றுள்ளது. அப்பகுதி வருமாறு:

'சுந்தரி மரவை சுகமாய்ப் படித்தோர்கள் இன்னஞ் சொல்லுமென்று இன்பமுடன் கேட்டோரும் காசு குடுத்துக் காதார்க் கேட்டோரும் படியும் படியுமென்று பாக்கிலைகள் தந்தோரும் என்றும் பதினாறாய் இளையபதம் உண்டா வார். அல்போல் தழைத்து அறுகதுபோல் வேருண முங்கில்போல் சுத்தம் முசியாமல் வாழ்ந்திருப்பார், அடி என். 1969—1975)

இந்நூலின் காலம், நூலை இயற்றிய புலவர் குறித்த விவரங்களை அறிதற்கான சான்றுகள் நூலிலோ சுவடியிலோ காணப்பெறவில்லை. சுவடியில் ஆங்காங்கு நூலின் சில அடிகள் விடுபட்டிருக்கக்கூடும் எனும் ஐயம் கதைக்கோவை தடைபடுவதால் எழுகின்றமை சுட்டுதற்கு உரியது.

கதைச்சுருக்கம்

பாண்டவர்களோடு பகைமை பாராட்டும் துரியோத னாதியர், பாண்டவர்களுக்குத் துணையாகவுள்ள கண்ண னையும், பலராமனையும் தங்கள் பக்கம் கொணர எண்ணி னார். அதற்காகச் சகுனியின் திட்டப்படி பலராமனின் மகள் வத்சலையைத் துரியோதனின் மகன் லட்சுணனுக்கு மணமுடிக்க முயன்று பலராமனின் இசைவைப் பெற்றனர்.

இத்திருமணத்தை விரும்பாத கண்ணன், சுபத்திரை யின் மகன் அபிமன்யுவிற்கும் வத்சலைக்கும் திருமணம் நடத்த, கதோற்கயணைக் கொண்டு ஏற்பாடுகள் செய்தான்.

கடோற்கயன் தன் மாயாபலத்தால் வத்சலைபைக் கண்ணன் இருக்குமிடத்திற்குக் தூக்கிக் கொணர, அபிமன்யு—வத்சலை திருமணம் கண்ணனால் செய்து வைக்கப்பட்டது.

லட்சணன்—வத்சலை திருமணம் நடப்பதாக இருந்த இடத்தில் வத்சலையாகக் கடோற்கயன் மாய உருவெடுத்து இருந்து, அத்திருமணம் நடைபெறாமல் செய்து விட்டான்.”

என மகாபாரதக் கிளைக்கதைகளுள் ஒன்றாக இடம் பெற்றுள்ள இக்கதையே இந்நூலின் கதைபாக உருப் பெற்றுள்ளது. இந்நூலுள் லட்சணன்—லக்கணகுமாரன் என்றும், வத்சலை—சுந்தரி என்றும், அபிமன்யு—அபிமன்னன் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

இலக்கிய அழகு மிகுந்த பகுதிகள்

இந்நூலை இலக்கிய அழகு மிகுந்த பகுதிகள் பல அணி செய்கின்றன. எடுத்துக்காட்டுக்கு ஒரு பகுதியைக் காணலாம்.

“ ஈனாத வாழை இளவாழைக் கண்ண துபோல்
காயாத வாழை கருவாழைக் கண்ண துபோல்
கய்யிரண்டும் காலுரெண்டும் வாளுருவிவிட்டாப்போல்
பல்லுத் திருவழகு பார்வதிக்கு ஒப்பிடலாம்
நெத்தித் திருவழகு நிலாப்பிறைக்கு ஒப்பிடலாம்

மார்புத் திருவழகு வண்ணம் பதிச்சாப்போல்
முக்குத் திருவழகு முத்துப் பதிச்சாப்போல்
கையழகும் காலழகும் ராச்சியத்தில் கண்டதில்லை
முன்னழகும் பின்னழகும் முத்து பதிச்சதுபோல்.”

(அடி எண். 393—401)

உவமைகளும் பழமொழிகளும்

அழகிய உவமைகள், பழமொழிகள் ஆகியன துழலுக்குப் பொருத்தமுற ஆங்காங்கு அமைந்து இவ்விலக்கியத்தை எழிலுடையதாக ஆக்குகின்றன.

“ பழமே நழுவிப் பாலில் விழுந்தாப்போல் ” 197)

“ கத்தாழை மேலே கல்லுவண்டி வந்தாலே
கல்லு வண்டிக்குச் சேதமோ? கத்தாழைக்குச் சேதமே?
கல்லுவண்டி கொக்கும் எங்களத்தை மகன் மச்சினரும்
கத்தாழை யோடொக்கும் காந்தாரி பெத்தபிள்ளை
கொக்குத் திரளில் இராசாளி பாய்ந்தாப்போல்
ராசாளி யோடொக்கும் எங்களத்தை மகன் தானும் ”
(307—312)

“ செப்பூசி கொண்டு செவியில் இடித்தாப்போல் ” (344)

“ வெந்நீர் கொதித்து வீடுதான் வேகாது ” (690)

முதலான அழகிய உவமைகளும், பழமொழிகளும் இந்நூலை அணிசெய்கின்றன.

பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் மிகுதியாக இடம்பெறல்

இந்நூலில் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் அவ்வவ்வடிவங்களிலேயே மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

எடுத்துக்காட்டுக்குச் சில

‘அந்தப்படிக்கு’ ‘சம்மதிச்சு’ ‘அவதாரம்’ ‘சிலவு’
‘குடுத்து’ (கொடுத்து) ‘போறியளோ’ ‘யிருசா யெழுந்திருடா’
‘அசல்நாட்டான்’ (அயல்நாட்டான்) ‘பயகளா’
‘அதுக்கு’ ‘போனை’ ‘புனலாத்தில்’ ‘துளுத்து’
‘விரை’ (விதை) ‘குடு’ (கொடு) ‘சோதினை’ ‘நெத்தி’

நூலுள் மீண்டும் மீண்டும் இடம்பெறும் அடிகள்

நாட்டுப்புற இலக்கியங்களின் பண்புகளில் ஒன்று குறிப்பிட்ட சில அடிகளில் மீண்டும் மீண்டும் இடம் பெறுதலாகும். இந்நூலிலும் சில குறிப்பிட்ட அடிகள் அவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் இடம்பெற்று இந்நூலினை எழிலுறச் செய்கின்றன.

“ ஆரண்ட வனங்கடந்து அயிரா பதங்கடந்து
ஊசி வனங்கடந்து உத்திராச்சப் பூமிவிட்டுச்
சில்லென்ற காடும் செடியும் புரைந்திரமும்
முங்கி வனங்கடந்து மும்நூத்திக் காதவழி ” (65—68)

என்னும் அடிகளும் நூலுள் 530, 534, 535, 634
676, 677, 774, 775, 850, 851, 872
936, 937, 1265, 1266, 1354, 1355
1406, 1409, 1447, 1467, 1796 ஆகிய
எண்ணுள்ள அடிகளும் ஒரே தொடர்கள் மீண்டும் மீண்டும்
பயில்கின்றனவாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும்

“ நீலவிழிக் கண்கள் ரெண்டும் நெருப்புத்தணலானதுவே
தின்னும்ந்தத் தம்பலங்கள் தீக்கலந்து வேகுதிப்போ ”

என்னும் அடிகளும் (அடி எண். 160, 161) 1072, 1073
1097, 1185 முதலான அடிகளும் ஒரே தொடர்கள் மீண்டும்
மீண்டும் பயின்கின்றனவாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சுந்தரி — அபிமன்யுவின் திருமணக் கதைகூறும் இலக்கியச் சுவடிகள்

சுந்தரி — அபிமன்யுவின் திருமணக் கதைகூறும்
இலக்கியச் சுவடிகள் சரசுவதி மகால் நூலகத்திலும் (சுவடி
எண்கள் 1815, 1826) தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகச் சுவடித்
துறையிலும் (தொடர் எண்கள்: 1325, 1338, 1470

1530). திருவனந்தபுரம் கோளப் பல்கலைக் கழகத்திலும் (4275, 8413, 8422, 8431, 8641, 9075) இடம் பெற்றுள்ளன.

இவற்றுள் கோளப் பல்கலைக் கழகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சுந்தரி கல்பாணம் அம்மாணை (எண்: 8413) என்னும் சுவடி நூலின் ஆசிரியர் சுப்பிரமணியத் தேவர் எனும் குறிப்பு கிடைக்கின்றது. எதிர்காலத்தில் இச் சுவடிகளைப் பயன்படுத்தி ஆய்வுப் பதிப்பை உருவாக்க வாய்ப்புகள் உள்ளன.

சுந்தரி — அபிமன்யுவின் திருமணக்கதை கூறுவனவாக முன்னர் வெளிவந்த சில அச்சு நூல்கள்

சுந்தரி — அபிமன்யுவின் திருமணக் கதையைக் கூறுகின்றனவாக அம்மாணை இலக்கியங்கள் சில இப்பற்றப் பட்டுள்ளன. இவற்றில் டெரும்பாலானவை 'புகழேந்திப் புலவரால் இயற்றப்பட்டது' எனும் குறிப்பைத் தாங்கியுள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபாடுடையவனவாகவும் உள்ளன.

சுந்தரி — அபிமன்யுவின் திருமணக்கதைகூறும் அம்மாணை நூல்களின் சில பதிப்பு விவரங்கள்:

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை கருணானந்த சுவாமிகள் (ப. ஆ.) பிரபாகர அச்சுக்கூடம், சிந்தாதிரிப்பேட்டை நவம்பர் 1870.

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை, முருகேச பண்டிதர் (ப. ஆ.) ஸுக விரஞ்சரி முத்திராக்ஷர சாலை, ஏப்ரல் 1875.

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை, சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் (ப. ஆ.) மாதவனிவாச அச்சுக்கூடம், 1880)

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை, அப்பாவு பிள்ளை (ப. ஆ.) ஸ்ரீமட்டுவார் குழலம்பாள் அச்சுக்கூடம்; 1884.

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை, பொன்னுசாமி முதலியார் (ப. ஆ.) வித்தியா வினோத அச்சுக்கூடம், 1887.

அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை, ஆர். ஜி. பதி கம்பெனி
சென்னை.

சுந்தரிமாலை, முன்றாம் பதிப்பு, சி. நாராயணசாமி
முதலியார் (ப. ஆ.) சிந்தாதிரிப்பேட்டை பிரஸ், சென்னை
மார்ச் 1873.

சுந்தரிமாலை, ஏழாம் பதிப்பு, ஏப்ரல் 1874.

(ஆதாரம்: தமிழ்நூல் விவர அட்டவணைத்
தொகுதிகள்.
ப. ஆ. பதிப்பாசிரியர்

நன்றியுரை

இந்நூலை நான் பதிப்பிக்க அனுமதி வழங்கிய நூலக
முன்னாள் இயக்குநர் உயர்திரு மு. சதாசிவம் அவர்களையு
ம். நூல் இப்போது வெளிவர ஆவன செய்து உதவிய
மாவட்ட அட்சியர் மற்றும் நூலக இயக்குநர் உயர்திரு
தேவ. ஜோதிஜெகராஜன், இ. ஆ. ப., அவர்களையும் நூலக
நிருவாக அலுவலர் திரு எஸ். சீனிவாஸராகவன் அவர்களையு
ம், பதிப்பு மேலாளர் மற்றும் நூலகர் திரு அ. பஞ்சநாதன்
அவர்களையும் நூல் வெளிவரும் இவ்வேளையில் நன்றி
யுடன் நினைவு கூறுகின்றேன்.

நிறைவுரை

'சுந்தரி அம்மாணை' எனும் இந்நூல் சுவடிப் பதிப்பு
நூலாக இங்கு உருப்பெற்றுள்ளது. இப்பதிப்பின் குறைக
ளைப் பொறுத்தாற்றி நிறைபோற்றுமாறு அறிஞருலதை
வேண்டி அமைகின்றேன். நன்றி!

ச. திலகம்,
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்,
தஞ்சாவூர்.

சுந்தரீ அம்மாளை

அம்புலியில் சுந்தரீ அம்மாளை பாடுகுறேன்
இன்பமாய் என்நாடில் இருந்தருளும்
பைம்பொன் மணிகேரும பாதத்தை ஊன்றினான்
சன்முகளார்க்கு முன்பிறந்த தற்பரளே கணபதி
காம்புத் தானே .

முந்திமுந்தி வினாயகனே முருகுழலாள் சரஸ்வதியே
கந்தனுக்கு முன்பிறந்த கணபதியே முன்னடவாய் !
அய்வருட பாரதத்தை அடவாக நரன்பாட
வந்த வினையும் வல்வினையும் பேயரிடுமாம் ;
கேட்டவர்கள் எல்லோரும் கிளைகோத்திரமாய்
வாழ்ந்திருப்பார் ; 5

மாயன்மகள் சுந்தரியை மாலையிட நரன்பாடத்
தாரார் புகழடைய தர்மருட சீமையெல்லாம்
தர்மா புரமும் தரணிபுரம் உள்ளதெல்லாம்
அருச்சுனா புரமும் ஆனைசுந்தி உள்ளதெல்லாம்
குருச்சேத்திரபூமி கூடவே ஆண்டிருந்தான் 10

பரிவாண சந்திரகுலம் பரண்டுபுத்திரர் ஐவரையும்
திரியோதனன் திஷ்ட்டோதரன் திறமான தம்பியரும்
கன்னனுங் காங்கையனும் கனத்ததொரு சல்லியனும்
விசுவானுட வில்லியனும் வேந்தர் புரோகிதரும்
இப்படி வாழ்ந்து இவர்கள் இருக்கையிலே 15

திரியோ தனன்பாவி தீங்கு தனைநினைந்து
அய்வரையுந் தான்துரத்தி அரசாள வேணுமென்று
அந்தப்படி சம்மதிச்ச அடவாகத் தான் நினைந்து
குது பெருகித் தோற்கடிக்க வேணுமென்று
அந்தப் படிக்கி அய்வரையுந் தோற்கடித்து 20

அய்வர் வனவாசம் அடவாகப் போனபின்பு
திரியோ தனன்பாவி தேசத்தை ஆண்டிருந்தான் ;
அந்தநல்ல வேளையிலே ஆனதொரு லக்ஷணர்க்கு
மாயன்மகள் சுந்தரியை மாலையிட வேணுமென்று
துரோண குருக்களையுந் துருசாகத் தானழைத்து 25

அந்த மொழிகேட்டு ஆசாரி ஓடிவந்து
 ஆசாரி யைப்பார்த்து ஆனதுரி யோதனனும்
 லக்கண குமாரனுக்கு நாள்குறிக்க வேண்டாமய்யா
 மாயன் அரமனைக்கி வகையாக ஆளனுப்பித்
 தாரார் புகழுடைய தர்மருட தன்னுருமை 30

என்னுருமை விட்டாலும் அவனுருமை விடுவதில்லை
 கலியாணம் பண்ணக் கடுகவே போகவேனும்
 என்றுசொல்லிப்பேசி இருக்கிற வேளையிலே
 திரியோ தனனுடனே துரோணாசாரி ஏதுசொல்வார்
 என்ன கலியாணம் எண்ணிக்கொண்டாய் இப்போது 35

தர்மருட தன்னுரிமை தக்காது சொல்லுகிறேன்
 மாயன் சதிகாரன் மன்னவனே நம்பாதே
 தீங்கில்லா அரமனைக்கித் தீங்கு வருகுதிப்போ
 அச்சமில்லா ராச்சியத்தில் அச்சமே வந்துதிப்போ
 வாறதொரு காரியத்தை வகையாக நானுரைத்தேன் 40

அந்த மொழிகேட்டு ஆனதிரி யோதனனும்
 துரோணா சாரிநீர்தான் தோற்றாமல் சொன்னீரே
 வேறையொரு வர்சொன்னால் வேறையுண்டுங்
 காரியங்கள்
 நீ, அறியாமல் சொன்னதுக்கு அவுதாரம் வாங்கிடுவேன்
 அந்த மொழிகேட்டு ஆசாரி தானெழுந்து 45

தன்னுட அரவனைக்கித் தானேதான் போகலுற்றான்
 திரியோ தனனுடைய சேனைமன்னர் அத்தினையும்
 காணனுங் காங்கையனும் கனத்தொரு சல்லியனும்
 விஷ்ட்டுமா சாரியனும் மெய்யான மன்னவனும்
 மாயன் சகுனி மற்றுமுள்ள மன்னவரும் 50

கொன்றைமலைத் தேத்தரசன் கோடிமன்னர்
 அத்தினையும்
 படைத்தலைவர் மன்னவர்கள் பாங்காகக் கூட்டமிட்டுச்
 சங்குதுவா ரகாபுரிக்கித் தான் பயணம் போகவென்று
 அதுவே பயணமென்றான் ஆனதொரு மன்னவனும்
 கர்ணன் சகுனி காங்கையரும் பயணமென்றான் 55

பயணச் சிலவுக்குப் பத்துலட்சம் பொன்குடுத்து
 மாயனுட தேவிக்கி வர்ணக்கம்பிப் பட்டுமொன்று
 மாயன்மகள் சுந்தரிக்கி வர்ணத்துகில் ஆடையொன்று
 இத்தினையுந் தான் வாங்கி எல்லோரும் பயணமென்று
 ஆனைபடை சேனை அரசர் மக்கள் படையெடுத்துக் 60

குதிரை படைசேனை கோடிமன்னர் படையெடுத்து
 அஸ்த்தீனா புரங்கடந்து ஆனைகுந்தி தான்கடந்தார்
 தர்மா புரங்கடந்து தர்மருட தேசம்விட்டுக்
 குருச்சேத் திரபூமி கூடவே தான்கடந்து
 ஆரண்ட வனங்கடந்து அயிரா பதங்கடந்து 65

ஊசி வனங்கடந்து உத்திராச்சப் பூமிவிட்டுச்
 சிள்ளென்ற காடும் செடியும் புனாந்திரமும்
 மூங்கி வனங்கடந்து முந்நூத்திக் காதவழி
 சங்குதுவா ரகாபுரியில் தானேதான் வந்திறங்கி
 மாயன் அரமனைக்கி வகையாகத் தூதுவிட்டுத் 70

தூதுவனும் வந்து துவாரகா புரிபுகுந்து
 மாயனைக் கண்டு வகையாகத் தெண்டனிட்டு,
 தெண்டனிட்ட தூதுவனே சேதியென்ன சொல்லாமடா
 கர்ணன் சகுனி காங்கையனும் வந்திறங்கி
 அரமனைக்கி வாரோமென்று அடியேனை
 அனுப்பிவைத்தார் 75

அப்போது மாயவரும் அடவாகச் சேதிசொன்னார்
வந்தவர்கள் அத்தினையும் வரச்சொன்னார் அப்போது
தூதுவரும் வந்து தோற்றமுள்ள கண்ணர்முன்னே
வரச்சொல்விச் சொன்னாரே மாயன் பெருமானும்
கர்ணரூங் காங்கையரும் கனத்தபுகழ்ச் சல்லியனும் 80

மூவரும் கூடி மூர்க்கமுடன் தான்நடந்தார்
மாயன் அரமனைக்கி வகையாக வந்துகண்டார்
வந்த உறமுறையை வாருமென்று தான்கேட்டு
முந்தின தாகத்துக்கு மோருதண்ணீர் தான்கொடுத்து
வந்ததொரு காரியங்கள் வகையறியச் சொல்லுமென்றார் 85

உத்துருமைப் பெண்கேட்க உகந்துவந்தோம் மாயவனே
லக்கண குமாரனுக்கு நாளிட வந்தமய்யா
கலியாண சோபனங்கள் கடுகவே பண்ணவேணும்
நல்லதென்று சொல்லி நடந்தாராம் மாயவரும்
நீதானுங் கொண்டாலென்ன அவன்தானுங்
கொண்டாலென்ன 90

எப்பவென்று நானிருந்தேன் இனிக்கேளும் என்வார்த்தை
திரியோ தனன்உறவு தேடக் கிடையாது
உருமைக்கி யானால் ஒன்பதுலட்சம் பொன்னுமுண்டு
அசலுக்கு ஆனால் அன்புலட்சம் பொன்னுமுண்டு
நீங்கள் கொடுத்து நிறவேத்தப் போறியனோ 95

நம்மிட கோப்பாளப் பொட்டியிலே ஒருபொட்டி
தந்தியென்றால்
ஒருபொட்டிப் பணமானால் ஒலகத்துக் கேறாது
நாலுபொட்டிப் பணமானால் நாங்கள் குடுக்குறோம்
வீண்பேச்சுப் பேசாதே வீரியங்கள் சொல்லாதே
ஒருபொட்டிப் பணந்தாரோமென்று உள்ளபடி
சம்மதியும் 100

அந்தப் படிக்கி அடவாகச் சம்மதியும்
 கர்ணன் சகுனி காங்கையனுந் தான் நடந்தான்
 துவரகா புரிவிட்டுத் துருசாகத் தான் நடந்து
 அருச்சுனா புரங்கடந்து ஆனைகுந்தி உள்புகுந்து
 குருச்சேத்திர பூமியிலே கூடாரம் வந்திறங்கித் 105

திரியோ தனப்பெருமாள் தேவேந் திரன்கொலுப்போல்
 இருந்த சபையிலே இவர்களும் வந்தார்கள்
 காயோ பழமோ கர்ணாநீ சொல்லும் என்றான்
 காய்க்கிமிகப் போனவர்கள் கனிந்தபழங் கொண்டுவந்-
 தோம்
 அனுமந்தன் என்றுசொல்லி அன்பது களஞ்சியமாம் 110

ஆயிரங் களஞ்சியத்தை அடவாகத் தான்றிறந்து
 ஓட்டையிலே ஆயிரமாம் ஒருகோடிப் பணமெடுத்து
 ஆலாத்திப் பாறையிலே அவர்கள் திசைநோக்கிப்
 போற தடத்திலே புதுச்சங்கம் உண்டுபண்ணி
 ஆயமுந் தீர்ந்து ஆலாத்திப் பாறையிலே 115

கொண்டுவந்து தான்குமிச்சார் கொல்லி மலைபோலே
 காத்திலே தூத்திக் கடைப்பாளை தானொதுக்கி
 முன்னாகப் பாதிதள்ளிப் பின்னாகப் பாதிதள்ளி
 நடுராசி யாக நலமாகத் தான் அளந்தார்
 அப்பவே, ஆயனுட பொட்டி அரைப்பொட்டி யானதுவே
 120

மறுபடி வந்து வீணக் களஞ்சியத்தைத்
 திரும்பி எடுத்தார்கள் சேனைமன்னர் உள்ளதெல்லாம்
 கொண்டுவந்து போட்டார்கள் கோபாலன் பொட்டியிலே
 அப்பவு, மாயனுட பொட்டி முக்கால்பொட்டி யானதுவே
 தேடுந் திரவியங்கள் திறமாக இல்லையென்று 125

திரியோ தனன்தேவி திருக்கழுத்திற் தாலிதனை
 வாங்கிவரு லோமென்று வகையுடனே போனார்கள்
 அப்பவே, ஆயனுட பொட்டி அடவாக ரொம்பியதே
 பொட்டி யெடுத்துப் பேசுகையிலே சொன்னாராம்
 இன்னம் ஒருசேதி சொல்ல மறந்தேன்காண் 130

இனிமேல் கவியாணந் தாமிசங்கள் பண்ணாதே
 கவியாண வாசலிலே கலக்கம் வந்துதென்று சொல்லாதே
 சேராத சத்திராதி சேனைபடை வந்தாலும்
 தேவேந் திரமகனார் சித்திரசேனன் வந்தாலும்
 தேவர்கள் தானும் தீறமாக வந்தாலும் 135

ஆராரு வந்தாலும் அஞ்சேன்காண் மன்னவனே
 தாரார் புகழுடைய தர்மருட கூட்டம்வந்தால்
 அதுக்குப் பயப்படுவேன் அடவாகச் சொல்லிவிட்டேன்
 அந்தப்படிச் சொன்னதுக்கு ஆனதிரி யோதனனும்
 தர்மருட கூட்டஞ் சண்டைக்கி வந்தாலும் 140

எங்கள் கயிலானால் எங்கள்பெண் சுந்தரியாள்
 அவர்கள் கயிலானால் அவன்பெண் சுந்தரியாள்
 அதுக்குவே நெண்ணாதே ஆனதொரு மாயவரே
 பொட்டி யெடுத்துப் பொக்கிஷத்தைத் தான்திறந்து
 ராகுவ னென்றுசொல்லி நானூறு களஞ்சியமாம் 145

அனுமந்த னென்றுசொல்லி ஆயிரங் களஞ்சியமாம்
 ஆயிரங் களஞ்சியத்தை அடவாக ரொப்பிவிட்டார்.
 ஆயிரம் விளக்கு அவியாமல் தானெரிய
 இந்தப் படியாக இருக்குமந்த வேளையிலே
 அய்வர் வனவாசம் அடவாகப் பேசுகையிலே 150

மாயன்மகள் சுந்தரிக்கி மஞ்சள் குடுத்துவந்தார்.
 அப்படி யிருக்கையிலே ஆன மணவாளன், வேறாச்சு
 அதுகண்டு ஓடிவந்தார் ஆனதொரு தாதியரும்
 மாயன்மகள் சுந்தரியை வகையாகக் கண்டுவந்து
 கேளாத வார்த்தை கேட்டுவந்தோம் எந்தையே 155

பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு மாயன் பதையாமல் சம்மதிச்சு
 லக்கண குமாரனுக்கு நான்குறித்துச் சம்மதிச்சு
 மணவாளன் வேறாச்சு மங்கையரே உந்தனுக்கு
 அதுகண்டு ஓடிவந்தேன் ஆத்தாளே தாயாரே
 நீலவிழிக் கண்களரெண்டும் நெருப்புத்தண லானதுவே
 160

தின்னுமிந்தத் தம்பலங்கள் தீக்கலந்து வேகுதிப்போ
 கோவித் தெழுந்திருந்து கொம்பணையா ளேதுசொல்-
 வாள
 தாதியரைத் தானழைந்துத் தயவாக அப்பொழுது
 பல்லாக்குத் தானெடுத்துப் பரிவுடனே வராமென்றாள்
 தாதியரு மோடித் தயவாக அந்நேரம் 165

பல்லாக்கு அலங்கரித்துப் பாங்குடனே கொண்டுவந்தார்
 ஊஞ்சு மடமாது தோகைநல்லாள் சுந்தரியும்
 தோகைமயில் சாய்கைநல்லாள் சுந்தரியுந் தானெழுந்து
 சிங்கமுகப் பல்லாக்குச் சேரவே ஏறிக்கொண்டு
 மாயன்மகள் சுந்தரியான் மனதில் பொறிபறக்க 170

மாயன் அரண்மனைக்கி வாராளே சுந்தரியாள்
 அய்யமறக் கண்டாரே ஆயன்மகள் சுந்தரியாள்
 மாயன் பெருமாள் மனதி லறிந்துகொண்டு
 நீட்டினார் காலை நெடுகவிட்டார் முக்காட்டை
 கண்டாளே சுந்தரியாள் கண்கள் பொறிபறக்க 175

ஆயன் பெருமானே எங்களையாவே நித்திரையே
 மாயன் பெருமானே மன்னவனே நித்திரையே
 ஆயன் பெருமானே எங்களையாவே நித்திரையே
 மலைங்காடு தன்னில் மாடுமேய்த்த புத்தியோதான்
 ஆலாங் காடுதன்னில் ஆடுமேச்ச புத்தியோதான் 180

வெண்ணெய் திருடியுண்ட வெக்கங்கெட்ட புத்தியோ-
 தான்
 கண்டுண்ட புத்தியோதான் கண்ணுறக்க மானதுவோ
 விஞ்சா யெழுந்திருடா விடவிடவே ஏசுவண்டா!
 அந்தமொழி கேட்டு ஆயன் எழுந்திருந்து
 ஆயனைக் கண்டு அடிவணங்கித் தெண்டனிட்டுத் 185

தெண்டனிட்ட சந்தரியைத் திக்கென்று தானெடுத்துப்
 பொன்னான மேனியிலே புழுதிபட ஞாயமென்ன
 தங்கப்பொன் மேனி தரையில்விழக் காரியமென
 வந்ததொரு காரியத்தை வகையாகச் சொல்லுமம்மா
 கேளாத வார்த்தைகேட்டு வந்தேன் எங்களையா 190

வந்ததே போதுமம்மா மாணிக்கக் கண்மணியே
 தேனீண்ட கண்ணை தெகுட்டாத தெள்ளமுதே
 மாணீண்ட கண்ணை வரிசைபெற்ற மாணிக்கமே
 உண்ணைக் குடுக்குமிடம் பாத்துக் குடையைப் பதிச்சன-
 ம்மா
 சேருமிடம் பாத்து சென்னல் பதிச்சனம்மா 195

வாழுமிடம் பாத்து வாழை பதிச்சனம்மா
 பழமே நழுவிப் பாலில் விழுந்தாப்போல்
 உங்கநல்ல சோறுமுண்டு உடுத்தத் துகிலுமுண்டு
 திங்கநல்ல பாக்குமுண்டு சிலவழிக்க ரொக்கமுண்டு
 வனம்போன பாண்டவர்கள் வாறதில்லை விட்டுவிடு 200

அப்படியே சொல்ல அதிகோபம் உண்டாகி
என்ன மதியாலே எண்ணிக்கொண்டீர் கவியாணம்
ஆடுமேய்ச்ச புத்தியாலே அறிவுகெட்டுப் போனாயோ
மாடுமேய்ச்ச புத்தியாலே மத்கெட்டுப் போனாயோ
குட்டிமேச்ச புத்தியாலே கூறுகெட்டுப்
போனாயே 205

பணமே படைத்தவர்க்குப் பாங்காகப் பெண்
குடுப்பாயோ
பத்தாப் பறையன் பணமோ படைக்கிலையோ
சக்கிலியன் தானுந் தனத்தைப் படைக்கிலையோ
பறையன் பணங்கொடுத்தால் பாங்காகப் பெண்
கொடுப்பாய்
பணமே படைத்தால் பாழ்ங்கிணத்தீல்
போட்டிடுவான் 210

திரவியம் படைத்தால் தெருக்கடையே போட்டானோ
என்னைக் கொள்ளவந்தவன் இளந்தலை பிளந்தெரிய
திரவியம் வேணுமென்றால் ஒன் தேவியரைத் தள்ளிவிடும்
அத்தை மகனிசுக்க அசல்நாட்டான் வாறதென்ன
மாமி மகனிசுக்க மறுநாட்டான் வாறதென்ன 215

ஒருத்தன் பெண்ணுக்கொருத்தன் ஆசைப்பட்ட
கதைகேளும்
ஒரு பட்டணத்து ராசா பள்ளிக்கூடம் போட்டுவச்ச
ராச குமாரத்தி ரெண்டுபிள்ளை தனையுமப்போ
சுப்பிரமணிய வாத்தியைத் துருசாகக் கூட்டிவந்து
பள்ளிக்கூடம் போட்டுப் படிக்கிற நாளையிலே 220

படியாத வித்தையெல்லாடீ படிச்சதுகாண்
பிள்ளைரெண்டும்
இனிமேல் பள்ளிக்கூடம் போகவே வேண்டாமம்மா
படிப்புலைத்த வாத்தியார்க்குப் பத்துப்பொன்
கொண்டுலந்து

பத்துப்பொன் கொண்டு வந்து பாதத்தில் வைத்தல்லவோ
போரோமென்று சொல்லிப் பிள்ளைரெண்டு

போனதுவே 225

வாத்தியார் தானும் வகையுடனே தான்பாத்துப்
பள்ளிப் பயகளா நீர்) பருமணலு கொண்டாங்கள்
ராச குமாரத்தி மூத்தபிள்ளை தனையழைத்து
மணலுக்குத் தானும் போகவேண்டாம் நீதானும்
பிள்ளைகள் போனபின்பு பேய்கொண்ட

வாத்தியவன் 230

மூத்த பிள்ளையுடனே வாத்தியு மேதுசொல்வான்
பெண்ணே நீ யெந்தனுக்குப் பொங்கியிட

வேணுமென்றான்

பூந்தோட்டம் தன்னில் பொங்கியிட வேணுமென்றான்
அய்யாவே இப்போது அதுவசனஞ் சொல்லாதே
ஒழிவைத்த வாத்தியார் ஒருக்காலும் என்தகப்பன் 235

படிப்பிவைத்த வாத்தியார் பத்துத்திரம் என்தகப்பன்
ஆதி குருவே அய்யாநீ தீண்டாதே
கைச்சரசம் பண்ணாதே கர்த்தாவே என்தகப்பா
என்றுசொல்லித் தானும் இருக்குமந்த வேளையிலே
பள்ளிப் பயகளும் பருமணல் கொண்டு வந்தார்கள் 240

வந்ததைக் கண்டு வாத்தி யடங்கிவிட்டான்
வந்தனனு ராத்திரியே மூத்தபிள்ளை ருதுவாச்ச
பாங்காகப் புரோகிதரைப் பாங்குடனே கூட்டிவந்து
சொன்னாரே ராசாவும் துருசாக ஆளுவிட்டு
ஒட்டமா யோடி ஒருநொடியில் கூட்டிவந்தார் 245

வந்ததொரு பிராமணனை ராசாவந் தான்பார்த்து
அம்மா ருதுவான நாள்பாரு மென்றுசொன்னார்
அஞ்சாங்கப் புரோகிதரும் பாங்குடனே யேதுசொல்வான்

ஓதிவைத்த வாத்தியை ஒருநொடியில் கூட்டிவந்தால்
கண்டறிந்து சொல்லுகுறேன் காரியங்கள்

உள்ளதெல்லாம் 250

அந்தப் படிக்கி ஆளிருவ ரோடிவந்து
வாத்தியாரைக் கூட்டிவந்து வகையுடனே கேட்டார்கள்
ராசனாவக் கண்டு நலமாகத் தெண்டனிட்டு
வாத்தியார் தனையழைத்து வகையாகப் பாருமென்றார்
ருதுவான வேளைபச்சம் நன்றா யிருக்கவில்லை 255

ஆண்டவனே ராசாவே ஆடியேன் சொல்
விண்ணப்பங்கள்
அம்மாள் இருந்தக்கால நம்மிட அரமனைக்கி ஆகாது
அதுக்குநல்ல விபரமும் அடவாகச் சொல்லுகுறேன்.
பொன்போளை கொண்டுவந்து போளையிலே
பெண்ணைவைத்து
ஓடுகிற புனலாத்தில் உள்ளையே தள்ளாமய்யா 260

அந்தப் படியே போளையிலே பெண்ணைவைத்து
அத்தை மகனிருக்க மகளே ஆத்தோடே போறாயே
அழுது புலம்பி ஆத்துடனே விட்டார்கள்
வாத்தியார் தானும் வகையுடனே அப்போது
புனலியாத் தாங்கரைக்கி வாத்தியா ரோடிவந்து 265

ஆத்தை மிகப்பார்த்து வாத்தியார் தானிருந்தான்
அந்தநல்ல வேளையிலே அவளத்தை மகன்
வேட்டைபேய்
வேட்டையும் சிக்காமல் வேங்கை பிடித்துவந்தான்
புனலியாத்தாங் கரையோரம் வந்தே யிருந்தார்கள்
அந்தநல்ல வேளையிலே போளை ஆத்தோட
வந்துதுகான் 270

வாறத்தைக் கண்டுராசா வகையாக ஏதுசொல்வான்
போளைபோ உங்களுது போளைக்குள் இருக்குறது

என்னுதடர்

நல்லதென்று தான்போயி நாலுபேர் பிடித்துவந்தார்
போழையைக் கொண்டுவந்து ராசாமுன்னாக

வயித்தாரர்கள்

போழையைத் தானவிழ்த்துப் பார்த்தார்கள்

அப்போது 275

போழையிலே தானுமொரு பொண்ணும் இருந்ததுவே
ராசாவுக் கேத்த நல்லதொரு பொண்ணச்சு
நம்மளுக்கு ஆனால் நல்லதொரு தாயாச்சு
அப்போது மந்தராசக் குமாரத்தி ஏதுசொல்வான்
நான் பொல்லாத நாளையிலே நுதுவானவன்

என்றுசொல்வி 280

ஒடுகிற தண்ணியிலே உள்ளாகத் தள்ளிவிட்டார்
அப்போதுராசா போளையைப் பிடித்துவந்த பேர்தனக்கு
போழைநின்ன நிறைக்குப் பொன்னுமே தான்கொடுத்து
வெறும்பே ராகுதென்று ஒருவேங்கை தனையடைத்து
ஒடுகிற தண்ணியில உள்ளையே தள்ளிவிட்டார் 285

வருகிற போளையை வாத்தியார் தானுங்கண்டு
ஒடிப் பிடித்து எடுத்தானே வாத்தியவன்
எடுத்துவந்த போளைதனை எறக்கியே வீட்டில்
வைத்துப்

பள்ளிப் பயல்களைப் பாங்காகத் தானழைத்துச்
சிவன்கலி யாணம்வந்து ராசா முடியவேணும் 290

தலைவாசல் தன்னைச் சாத்தியே நீங்களுத்தான்
ராமசெயம் ராமசெயம் ராமசெய மென்னுங்கள்
என்றுசொல்லிப் போட்டு வாத்தியார் வீட்டிலே

போய்ப்புகுத்து

போளை கிட்டவந்து அடிபெண்கொடி நீர்தானும்
பூங்கா வனத்திலே பொங்கியிடச் சொன்னேனே 295

அப்போது மாட்டோமென்றாய் அகப்பட்டுக்

கொண்டாயே

கலியாண சேபனங் கடுகவே பண்ணவேணும்
கட்டை யவிழ்த்தபின்பு கண்டானே வேங்கைதனை
பெண்ணென்று நானிருந்தேன் பெருவேங்கை யானதுவே
பெண்ணென்று நானிருந்தேன் பெருவேங்கை

கொல்லுதடா 300

கன்னியென்று நானிருந்தேன் கடுவேங்கை

கொல்லுதடா

இட்டுதடா வேங்கை வாத்தியார் இருதுண்ட

மாய்விழுந்தான்

போட்டுதடா வேங்கை பொங்கியே கோபங்கொண்டு
வேங்கைதான் அப்போ வெளிப்பட்டுப் போனதுவே
வாத்தியோ டொக்கும் என்னைக்கொள்ளவந்த

லெக்கணனும் 305

மாயன் பெருமானே மன்னவனே கேளுமீன்னம்

கத்தாழை மேலே கல்லுவண்டி வந்தாலே

கல்லு வண்டிக்குச் சேதமோ? கத்தாழைக்குச்

சேதமோ?

கல்லுவண்டிக் கொக்கும் எங்களத்தை மகன் மச்சினரும்

கத்தாழை யோடொக்கும் காந்தாரி லெத்தபிள்ளை 310

கொக்குத் திரளில் இராசாளி பாய்ந்தாப்போல்

ராசாளி யோடொக்கும் எங்களத்தை மகன் தானும்

அவருட பிலமும் அறிந்து மிக்கிருந்து

நாளைக் கலியாணம் காண்பயடா எங்களையா

என்றுசொல்லிச் சுந்தரியாள் ஏறினாள் பல்லாக்கு 315

தாயார் அரமணையைத் தங்கைநல்லாள் தேடிவந்தாள்
மகள்வாறா ளென்றுசொல்லி வீணாக் கதவடைத்தாள்
மாயன்மகள் சுந்தரியாள் வகையாகத் தன்பாரீத்துத்
தாயேஉன் மங்கிலியம் குங்குலிய மாகுமம்மா
என்றுசொல்லீச் சுந்தரியாள் தன்னரமனைக்கி

வந்துவீட்டாள் 320

அரமனைக்கு வந்து ஆயன்மகள் சுந்தரியாள்
தலையை விரித்தமுதாள் தங்கையடும் அப்போது
முத்தான கண்ணீரை முதுமார்பில் சோரவிட்டாள்
பவளம்போல் கண்ணீரைப் பக்கமே சோரவிட்டாள்
தங்கம்போல் கண்ணீரைத் தன்மார்பில்

சோரவிட்டாள் 325

நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததே மண்ணாய்ப்

பிறந்தனில்லை

மண்ணாய்ப் பிறந்தாலும் மரமா முளைத்தனில்லை
மரமாப் பிறந்து வகையாக வாழ்ந்தாலும்
நல்ல மரமென்று நல்பேரும் தான்பாத்து
அடிமரமும் அச்சாகும், மேல்மரமும் பெய்மையாகும்

330

சித்திரைத் தேருக்குச் செல்வத்தே ராகுமையா
வையாசித் தேருக்கு வசந்தத்தே ராகுமையா
ரத்ததுமேல் சுவாமி நலமாக வந்தாலும்
நாட்டிலே உள்ள நல்லோர் பெரியோர்கள்
எல்லோரும் மங்கைமுகம் இருப்பார்கள் வையாகத்தில்

335

அந்தப்படி புண்ணியம் அடவாகச் செய்தனில்லை
பெண்ணாய்ப் பிறந்துநான் பேய்க்கோலம் ஆனேனே
பத்தினியாள் புலம்புறது பஞ்சவர்க்குங் கேளாதோ
அருந்துநியாள் புலம்புறது அய்வருக்குங் கேளாதோ
உத்தமியாள் புலம்புறது ஒருவருக்குங் கேளாதோ 340

அத்தமகன் மச்சினர்க்கு ஆளுமிகக் காணேனே
 இப்படி அழுது இருக்குமந்த வேளையிலே
 ஷைகைக் கரையேரம் வாதூராசா தானிருந்தான்
 செப்பூசி கொண்டு செவியில் இடித்தாப்போல்
 ஆரடா புலம்புறவன் அப்போதே ஓடிவந்தான் 345

பாப்பான் ஊடிவெடுத்துப் பஞ்சாங்கம் கைப்பிடித்துப்
 பத்தினியாள் அரமனைக்குப் பக்கமெதி ராகவந்தான்
 கண்டாளே தாதிமார்கள் பாப்பான் வருகுறதை
 ஈந்தவூ ரய்யா எங்கைவந்தாய் இப்போது
 மாயன்மகள் சுந்தரிக்கு வரிசைக்கவி யாணமென்று 350

கலியாணம் என்றுவந்தேன் கட்டழகி சுந்தரிக்கு
 அந்தமிகச் சத்தம் சுந்தரிக்கி அப்போதே கேட்டதுவே
 நிண்ணால் குத்தும் விழுந்தால் உதையுமென்றாள்
 அப்படி யாக அடிச்சிழுத்துப் போகையிலே
 பேத்தியென்று விளையடி னேனம்மா பிள்குடுமி
 விட்டுவிடும் 355

அந்தமிகச் சேதி அடவாகச் சொன்னார்கள்
 கொம்பனையாள் சுந்தரியாள் கூட்டிவரச் சொன்னாளே
 கூட்டிவந்து விட்டார்கள் கொம்பனைக்கி முன்னாக
 நான்தாண்டி வாதூராசா நல்லதொரு பெண்மையிலே
 நீ, அழகுற சத்தம் அரமனைக்குக் கேட்டதினால் 360

அதுகண்டு வந்தேன் ஆனதொரு சுந்தரியே
 வாதூராசா நீயானால் வடிவெனக்குக் காட்டுமென்றாள்
 அப்போது வாதூராசா ஆகாச மாய்வளந்தான்
 வாதூராசா வைக்கண்டு வகையாகத் தெண்டனிட்டுப்
 பாட்டாநீ இப்பப் பயணமே போகவேணும் 365

அத்தை மாளுக்கு ஓலைகொண்டு போகவேணும்
 கட்டுச்சோறு கட்டுகுறேன் கடுப்பயணம் போகவேணும்

நல்லதென்று சொல்லி நானூத்திக் கலஅரிசிச்
சோறுமிகக் கட்டத் துயில்வேணும் என்றார்கள்
அப்போது வாதூராசா அடவாய் எழுந்திருந்து 370

பெண்கொள்ள வாறமென்று பெரியகூடாரம்
போட்டார்கள்

திரியோதனன் கூடாரம் திக்கெங்குந் தான்பாத்துச்
சேரவே சுண்டிவிட்டாள் தெய்வலோகஞ் சேர்ந்ததுவே
கட்டுச்சோறு கட்டினார்கள் கருமலைக்கி ஒப்பாக
ஓலை எழுதுமம்மா ஒருநொடியில் போகவேணும் 375

நல்லதென்று சுந்தரியாள் நாலோலை தானெடுத்து
வாரி எடுத்தாளே வடிவான சுந்தரியாள்
அஞ்சேடு தானெடுத்து ஆண்டவனைத் தான் நினைந்து
மாசமும் தேதியும் வரிசையாக எழுதுகுறாள்
அத்தைமகன் மச்சினர்க்கு அடவாகத்

தெண்டனிட்டேன் 380

தெண்டனிட்ட சுந்தரிக்கிச் சேதமிக வாராமல்
திரியோ தனன்பாவி தீங்கு தனைநினைந்து
வனம்போன பாண்டவர்கள் வாறதில்லை என்று
சொல்லி

மாயன் பெருமாளும் வகையாகச் சம்மதிச்சு
உன் கூத்திமகன் லெக்கணர்க்குப் பெண்குடுக்கச்
சம்மதிச்சுங் 385

பங்குனி மாசம் பதினஞ்சாந் தேதியிலே
வெள்ளிக் கிழமை விசைய திசமியிலே
கவியாண முடிக்கக் கடுகவே வாறார்கள்
ஓலைகண்ட நாழிகைக்கு ஒருநொடியில் நில்லாதே
ஆளுவந்து சொன்னால் அரைநொடியில் நில்லாதே 390

ரெண்டேடு தானெடுத்து நலமாகத் தானினைந்து
 எப்போதும் போலே இருக்கிற பெண்ணை லகாண்
 ஈனாத வாழை இளவாழைக் கண்ணாதுபோல்
 காயாத வாழை கருவாழை: கண்ணாதுபோல்
 கய்யிரண்டுங் காலுரெண்டும் வானுருவி
 வீட்டாப்போல் 395

பல்லுத் திருவழகு பார்வதிக்கு ஒப்பிடலாம்
 நெத்தித் திருவழகு நிலாப்பிறைக்கி ஒப்பிடலாம்
 மார்புத் திருவழகு வண்ணம் பதிச்சாப்போல்
 மூக்குத் திருவழகு முத்துப் பதிச்சாப்போல்
 கையழகும் காலழகும் ராச்சியத்தில் கண்ட தில்லை 400

முன்னழகும் பின்னழகும் முத்துப் பதிச்சாப்போல்
 ஓலைகண்ட நாழிகைக்கு ஒருநொடியில் வரவேணும்
 மூணானேடு தானெடுத்து மூர்க்கழுடன் தானெழுதி
 என்னவென்று சொல்லி எழுதவாள் சுந்தரியாள்
 உங்களுட தாயாரும் எங்களுட தாயாரும் 405

மூக்காலும் பிள்ளையில்தலை மூணுதீரம் பிள்ளையில்தலை
 பிள்ளையில்தலை என்று பெருமானும் ஓடிவந்து
 சித்திர புத்திரரைத் திக்கென்று 'கேள்க்கவந்தார்
 மூக்காலும் பிள்ளையில்தலை மூணுதீரம் பிள்ளையில்தலை
 என்றுதான் சொன்னதுக்கு இயல்பான மாயவனும் 410

பரமேஷ் பரன்கிட்டப் பக்கமே ஓடிவந்து
 அப்போது ஈஸ்பரமும் அடவாக ஏதுசொல்வார்
 மாயன் பெருமானே வந்தவகை சொல்லுமென்றார்
 பிள்ளையு மில்லாத டெருந்தவசு கேள்க்கவந்தேன்
 மைந்தனு மில்லாத மனக்கவலை கேள்க்கவந்தேன் 415

பிள்ளைவரங் கேளாத பேசாதே போங்கண்ணும்
 அதுவே தெனைக்கேட்டார் ஆயன் பெருமானும்

அப்போது ஈஷ்பரமும் அடவாகச் சொல்வாராம்
உன், தங்கையரும் தேவியரும் தனிச்சுவழி போகையிலே
புனலாத்தாங் கரையோரம் நந்தவனம்

போட்டிருக்கும் 420

பண்டாரத் தையழைத்து நந்தவனம் பாழாகிப்

போனதென்ன

குடுப்பாரு மில்லாமல் நந்தவனம் பாழாகிப் போச்சுதம்மா
அப்போ திருவருமே அடவாகத் தான்பாத்து
அஞ்சுபொன் தான் கொடுத்து அடவாக

அடையுமென்றார்

அந்தப் படிக்கி அடைச்சானே பண்டாரம் 425

சிங்காரப் பூந்தோட்டம் சிறப்பாக வாழ்ந்துதப்போ

அந்தநல்ல தோட்டத்தை ஆயன்பசுவ அழித்துதுகாண்
தோட்டம் மிகப்பார்க்கச் சுபத்திரியும் லெட்சுமியும்
வந்துமிகப் பார்த்து வகையாக ஏதுசொல்வார்
தோட்டங்க ளெல்லாம் சுத்தி யழிந்ததென்ன 430

ஆத்தாளே தாயே அதுகேட்ட யில்லையென்றான்

மாயன் பசுவாலே நந்தவனம் பாழாகிப் போச்சுதம்மா
அந்தப்பசு தோட்டத்தில் ஆகாசமாய்த் தான்விழுந்து
பசுவ்வா ராதபடிக்கிப் பணிக்குமிகச் சொல்லுகிறோம்
செப்புவசி யுருக்குவசி சேர்ந்ததொரு யிருப்புவசி 435

மற்றுபசி யும்பசுவ குதிக்கு முன்பாக

அவர்கள்சொன்ன படிக்கித் துருசாக நட்டாராம்

அந்தவசி யிலேபசுவந்து அலறி விழுந்திடுமாம்
அந்தப் படிபாவஞ் செய்தவர்க்குப் பிள்ளையில்லை
சங்கு சக்கரமும் அடகுமே தான்கொடுத்து 440

வரம்வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டார் அப்போது

முணாநாள் குளிசுளித்து இருபேரும் போகையிலே
அந்தநல்ல வேலையிலே ஆனதொரு மாயவரும்

காத்து மழைபோலே வந்தாரே மாயவரும்
மழைக்காத்துக் குள்ளே ஒரு மரத்தடியில்

வந்தார்கள் 445

மரத்தடியில் வந்து வகையாக நிற்கையிலே
துளுத்து மரமுந் துளிர்வாங்கிப் பூலாங்கிப் பிஞ்சுசாலே
காயும் பழமாகிக் கனிந்துபழம் வீழ்ந்ததுவே
விழுந்த பழத்தை விருசாகத் தானெடுத்துக்
காவேரிக் கரைதனிலே கனியையமிகக்

கொண்டுவந்து 450

கொட்டை யொருத்திதின்றால் தோலை

ஒருத்திதின்றாள்

நங்கையரும் நாத்தியரும் நலமாகத் தான்பேசி

உன்வயற்றில் ஆண்பிறந்தால் என்வயற்றில்

பெண்பிறந்தால்

ஒண்ணுக்கு ஒண்ணு உத்தருமை தாறமென்று

கோதா புரியில் கெங்கையைச் சாட்சிவைத்து 455

ஆலா மரஞ்சாட்சி ஆட்டிடையன் தான்சாட்சி

பத்துமாசம் சமந்த்ருந்து பாலகனைப் பெத்தெடுத்தார்

விரைதின்ற படியினாலே வாளபிமன் தான்பிறந்தான்

தோல்தின்ற படியினாலே சுந்தரியும் தான்பிறந்தாள்

அப்போது சுபத்திரியாள் ஆனதொரு சங்குப்பாசி 460

கொண்டுவந்து ஒங்கள்தாயாள் கொடுத்தாளே

அப்போது

சங்கடியும் தேவியென்று சகலருமே தானிந்தப்

பெண்ணல்லவோ

இந்தப்படி அபிமன்னன் தேவியென்று அனைவருமே

தானறிய

நாலேடு தானெடுத்து நன்றாகக் கைப்பிடித்து

அத்தைமகன் மச்சினரே அடவாகச்

சொல்லுகிறேன் 465

பள்ளிக்கூடத்தில் இருபேரும் பாங்காய்ப் படிக்கையிலே
 பள்ளிக்கூடம் விட்டுப் பழையசோத்துக்கு வருகையிலே
 சாதமுஞ்சாப் பிட்டுத் தனிச்சு வருகையிலே
 அக்கிரார வீதியிலே அருந்துதியாள் வருகையிலே
 ஓரக்கிணத்தை யெட்டிப் பார்த்தானே அப்போது 470

பொன்னா லெழுத்தாணி பிடிநழுகி வீழ்ந்ததுவே
 அந்தநல்ல வேளையிலே அடவாகத் தானுமப்போ
 முத்தான கண்ணீரை முதுமார்பில் சோரவிட்டேன்
 பவளம்பேல் கண்ணீரைப் பக்கமே சோரவிட்டேன்
 நான அழுது புலம்பி அக்கிரார வீதியிலே 475

நிற்கிற வேளையிலே நீதானும் அப்போது
 வளகிடாய் மேலேரி வந்தீரே அப்போது
 அட்குற சேதியென்ன அடவாகச் சொல்லுமென்றீர்
 பொன்னால் எழுத்தாணி பூயியிலே சோரவிட்டேன்
 எந்தன்எழுத் தாணிஇந்தக் கிணத்திலே
 வீழ்ந்ததுவே 480

எழுத்தாணி போனால்இனிக் கிடையாதோ பூயியிலே
 எழுத்தாணிக்கிபதில் இப்பவே நான்தானேன்
 அதுக்குவே நெண்ணாதே ஆனதொரு பெண்ணேநீ
 எத்தினைதான் சொல்லி இதமாய் உரைத்தாலும்
 எந்தன்னெழுத் தாணி எடுத்தாக்கால் போயிவிடும் 485

நீயே புருசன் நானுனக்குப் பெண்சாதி
 அந்தமொழி கேட்டு ஆனதொரு வாளபிமன்
 சிவனையென்று விசுவாங்கிச் சீக்கிரமாய்ப் போட்டிரே
 விட்டகணை போயிவெகு வேகமாய்த் தான்பிடித்துக்
 கொண்டுவந்து தானும் கொடுத்தீரே அப்போது 490

அப்படி அடையாளம் ஆனகணையாழி மோதிரமும்
 உண்கைக் கணையாழி என்சையிலே இருக்குதுகாண்
 என்னைக் கணையாழி உன்சையிலே இருக்குதுகாண்
 இதுவுமொரு அடையாளம் எழுத்தனால் சுந்தரியாள்
 அஞ்சேடு தானெடுத்து அடவாகக் கைப்பிடித்து 495

என்னமென்று சொல்லி எழுதினாள் சுந்தரியாள்
 திரியே தனன்பாவி தீரவியத்தைக் கொண்டுவந்து
 கொள்ளத்துணிந்தான் மாயன் குடுக்கவே சம்மதித்தார்
 கலியாண சேரபனங்கள் கடுகவே ஆகுதிப்போ
 அரைக்கீரை சிறுபாத்தி அறுக்கவே பக்குவங்காண் 500

சிறுகீரை கொய்ய வாறானே லெக்கணனும்
 சிறுகீரை சிக்காது தீயில் குதித்திடுவேன்
 நல்ல பழத்துக்கு நரிவந்து துலாவுதுகாண்
 நல்லகனி சிக்காது நல்லகனி ஈந்திடுவேன்
 காவல் அழியுதுகாண் கண்ணாளா தேசமெல்லாம் 505

காவல் அழியாமல் கண்ணாளா வந்ததுவும்
 அத்தைமக னானால் அரைச்சினத்தில் வந்துவிடும்
 மாமிமக னானால் மாயமாய் வந்துவிடும்
 உன்னைக் கணையாழி என்கையிலே தானிருக்க
 என்னைக் கணையாழி உன்னைகையிலே தானிருக்கக் 510

கணையாழி மோதிரமே கணவனென்று நானிருந்தேன்
 அக்கினியை வளத்து அதிலே குதித்திடுவேன்
 ஓலைகண்ட நாழிகையில் ஒருநொடியில் வரவேணும்
 ஓலைப்பிள்ளை போலே தீயில் குதித்திடுவேன்
 கொண்டபெண்ணை விட்டாலும் குறித்தபெண்ணை
 விடுவதில்லை 515

கடைசுட்டு ஓலை கடுகவே தானெழுதி
 அஞ்சேடு தானெடுத்து அடவாகத் தானுருட்டி
 அஞ்சேட்டு மேலே அரக்குமுத்திரி தான் போட்டுக்
 கொண்டுவந்து சுந்தரியாள் கொடுத்தாளே ஓலைதனை
 வாதுராசா வாங்கி வகையாகக் கைப்பிடித்துக் 520

கட்டுச்சாதம் வாங்கிக் கடுப்பயணம் போகையிலே
 மாயன் பெருமாள் வழிமறிக்க வேணுமென்று
 பயணத்துக்கு முன்பாகப் பாங்காக வந்துநின்று

திரும்பியே வாதூராசா திக்கென்று ஓடிவந்து
மாயன்மகள் சுந்தரீக்கு மறுவார்த்தை

தான் சொல்லி 525

அந்த மொழிகேட்டு ஆனதொரு சுந்தரியாள்
மாயன்வித்தை காணும் மயக்கமடா ராசாவே
அதுக்குவே ரெண்ணாதே ஆனதொரு பாட்டாநீ
நல்லதென்று சொல்லி வாதூராசா தான் நடந்தான்
ஊரு கடந்து உத்திராட்சப் பூமிவிட்டு

530

நாடு கடந்து நடுவழியே போகையிலே
வங்கு நரிபோலே வந்தாரே மாயவனும்
அந்த வனங்கடந்து அப்பாலே போகையிலே
ஊசி வனங்கடந்து உத்திராட்சப் பூமிவிட்டுச்
சிள்ளென்ன காடும் செடியும் புனாந்திரமும்

535

போதவழி தனிலே ஒரு புதுக்குளமி ருந்ததுவே
அந்தக் குளத்தில் ஆமையிலே ஆயிரமாம்
முதலையிலே ஆயிரமாம் மீனும் ஒருகோடி
அப்படியே தானிருக்கும் ஆன குளமுமது
அந்தக் குளத்தை அடவாகத் தான் கலக்கி

540

ஒரியைத் தானுடைத்து எதுக்கவைத்தான் வாயுதனை
சாதமுந் தின்று தகையாறிப் போனபின்பு
அந்த வனங்கடந்து அப்பாலே போகையிலே
வாளால் அபிமன்னன் மணல்குமித்து விளையாடுகிறான்
வேள்ளை நவல்பழமும் மெத்தவே கொண்டுவந்து

545

தூரார் புகழுடைய தீமம் பெரியப்பனுக்கு
ஊரார் புகழுடைய உற்றபுகழ் பீமனுக்கு
ஆளா லழகன் அருச்சுனனார் என்தகப்பன்
நகுலன் சகாதேவன் நல்ல துரோபதைக்கும்
அஞ்சுநல்ல பேர்க்கு அஞ்சிலையும் தான் போட்டுப்

550

பாஞ்சாலி துரோபதைக்கிப் பக்க மிலைபோட்டு
 அஞ்சு படையல்சுத்தி யாடி வருகையிலே
 சுனிகாத்துப் போலே சுழத்திவிட்டான் வாதூராசா
 வந்த பசங்களெல்லாங் காத்து வரசிக்கொண்டு
 போனதுவே
 வாளால் அபிமன்னன் வாளெடுத்துக் கச்சைகட்டி 555

வாது ராசாவை வகையாகத் தான்பாத்துக்
 காலடியில் ஓலையைத்தான் கடுகவே போட்டுவிட்டான்
 ஓலையைக் கண்டார் உற்றபுகழ் வான்வீமன்
 ஓலையைக் கைப்பிடித்து ஊருக்கு வரானாம்
 மாயனும் வந்து வள்ளுவன்போல் வடிவானார் 560

அப்போது வாளபிமன் அடவாகத் தான்பார்த்து
 எங்கை யிருந்து எவடத்துக்குப் போறியடா
 தூரம் வடக்கே துவாரகாபுரியி லிருந்துவந்தேன்
 கண்டதொரு காரியங்கள் கணக்காகச்
 சொல்லுவேன்நான்
 அப்போது வாளபிமன் அடவாகத் தான்பார்த்து 565

நீ ஓலைகொண்டு போறதை ஒரூவீடத்தில் காட்டாதே
 தங்களுட தாயார்கிட்ட தப்பாமல் கொண்டுசென்று
 குடுவென்று சொல்லி வள்ளுவனும் போனானாம்
 நல்லதென்று சொல்லி நடந்தானாம் வாளபிமன்
 தாயாரைக் கண்டு தப்பாதே தெண்டனிட்டுக் 570

கொண்டுவந்து ஓலையைக் குடுத்தானாம் வாளபிமன்
 போசனமும் பண்ணுமப்பா புத்தியுள்ள கண்மணியே
 அந்தநல்ல ஓலையை அடவாகப் பாத்தாளாம்
 மாயன்மகள் கையெழுத்து மகனுக்குக் கேடாச்சு
 பாவிமகள் கையெழுத்து பாகுலகில் கண்டதில்லை 575

இந்தெழுத்துக் கண்டால் இருப்பானோ பூமியிலே
 கொண்டுவந்து ஓலையைக் குறுக்கே கிழிச்செறிந்தான்

என்தாயே மாதாவே ஓலைச் சேதிதனைச்

சொல்லுமம்மா

உங்கள் தகப்பமார் ஐவரும் வனவாசம் போகையிலே
விசையாபுரி அம்மனுக்கு அஞ்சு விளக்குவைத்தார் 580

அவர்கள் ஆயுதமும் தீப்பு அடைக்கலமாய்

வைத்தார்கள்

அந்த அம்மனுட கோவிலுக்குப் போய் அறிந்து

வாளன் மகனே

நல்லதென்று சொல்லி நடந்தானே வாளபிமன்
வாளெடுத்துக் கச்சைகட்டி வந்தானே வாளபிமன்
பத்திர காளியுட கோவில்சுத்திப் பத்னாயிரஞ்

சடாமுனியும் 585

ஒத்தைச் சடாமுனியும் ஒருபல்லு ராச்சதனும்

மேட்டிலே போட்டிருக்கும் வீர முனிதனையும்
அந்தமேட்டுத் தடமாக வாறானே வாளபிமன்

கண்டுது அந்தமுனி கண்கள் பொரிபறக்க

ஆரடா வாறவன் அடிக்கிறேன் தப்பாமல்

590

வாளால் அபிமன்னன் வகையாகக் கிட்டவந்து

எட்டிச் சடைபிடித்து எறக்க அறுத்துவிட்டான்

இருந்த முனிகளெல்லாம் ஏகமாய் ஓடியதே

அம்மனுமே கண்டு அடைத்தானே தன்கதவை

அம்மனுட சன்னதிக்கு அடவாக வந்துநின்று

595

தாயே உமையவளே சிவசங்கரியே மாதாவே

என்றுசொல்லி வாளபிமன் இதமாக நிற்கையிலே

ஆரடா முனியை அடிச்சு மிரட்டினவன்

தாரார் புகழூடைய தர்மருக்கு நேரிளையேன்

அருச்சுனன் குமாரன் அபிமன்னன் நானல்லவோ 600

அப்போது பத்திரகாளி அடவாக ஓடிவந்து

வாரி எடுத்து வர்ணப் பசுங்களியே

தேத்தி யெடுத்து திரவியமே எங்கைவந்தாய்

வந்ததொரு காரியத்தை வகையாகச் சொல்லுகின்றன்
உனக்கு எதிராய் முனியை அனுப்பிவைத்தேன் 605

அப்பா மகனே அறிவுள்ள கண்மணியே
வந்ததொரு காரியத்தை வகையாகச் சொல்லிவிடுப
அய்வர் வனவாசம் அடவாகப் போகையிலே
அய்வருட ஆயிதமும் அடைக்கலமாய் வைத்தாராய்
அந்தநல்ல சேதி அடவாகக் கேட்டுவந்தேன் 610

அப்போது கீழுலகில் அடவாகக் கூட்டிப்போய்த்
தலைவாசல் தானதிறந்து காண்பிச்சாள் அம்பனுமே
அஞ்ச விளக்கு அலியாமல் எரியுதப்பே
அரிமன்னா ஒருவார்த்தை சொல்லநீ கேளாய்
அய்வர் வனவாசம் அடவாகப் போகையிலே 615

என்கோலிலுக்கு வந்து கும்பிட்டுத் தெண்டனிட்டு
அஞ்சபேர் ஆயுதமும் அடைக்கலமாய் வைத்தார்கள்
பனிபெண்டு வகுஷம் பாரவனம் போறமம்மா
அஞ்சபேரில் ஒருவருக்கு அவகேடு வந்தாக்கால்
அதுக்கு விபரமென்ன ஆனதொரு தாயாரே 620

அஞ்ச விளக்கிலயும் அஞ்சபொஷ்பந் தான்போட்டுத்
தாரார் புகழுடைய தருமர் விளக்கிதுகாண்
வெற்றி மதயானை வீமனுட தன்விளக்கு
ஊரார் புகழுடைய அருச்சுனனார் தன்விளக்கு
நாலுதிக்குப் ஓடிவெட்டும் நகுலனுட தன்விளக்கு 625

சாஸ்திரக் கொடிவேந்தன் சகாதேவன் தன்விளக்கு
பாஞ்சாலி துரோபதையாள் பத்தினியாக தன்விளக்கு
அந்தநல்ல பொஷ்பம் அடவாக வாடாமல்
அய்வருக்குச் சேதமில்லை அழிவொருநாள் வாறதீல்லை
அஞ்சாதே போடா அதுக்குவே நெண்ணாதே 630

உனக்குமொரு ஆபத்தானால் உடனே நினையுமடா
 ஆபத்துக்கு ஆயுதமும் அடவாய்க் குடுப்பேண்டா
 அஞ்சாதே போடா நீ ஆனதொரு வாளபீமா
 நல்லதென்று சொல்லி நந்தானே வாளபீமன்
 ஊசி வனங்கடந்து உத் திராச்சத் தேசம்விட்டு 635

ஆனை சுந்தி உள்புகந்து அப்போங் வாளவீமன்
 சுபத் திரா தேவியைச் சுத்தீவந்து தெண்டனிட்டுத்
 தெண்டனிட்ட மகனைத் திக்கென்று தானெடுத்தப்
 போனதொரு காரியத்தைப் புண்ணியனே சொல்லுமய்யா
 தாயேநீ சொன்ன சேர்த்தீனைகள் மெய்யாச்சு 640

ஓலைச் சேர்த்தானும் உள்ளபடி சொல்லுமம்மா
 அப்பா மகனே அறிவுள்ள புத்திரனே
 ஓலைச் சேர்த்தானும் ஓரியாமல் சொல்லுகிறேன்
 அப்பவே வாளபீமன் அடவாகக் கேட்டுநின்றான்
 அப்போ சுபத்திரியான் அடவாகச் சொல்லுகிறான் 645

ஓலையிலே தானும் ஒன்றுமில்லை யென்றுசொன்னான்
 ஓலை குடுக்காட்டி உயிர்ச்சேதம் வந்துவிடும்
 அந்த மொழிகேட்டு ஆன சுபத்திரியான்
 வனம்போன பாண்டவர்கள் வறாரீகள் என்றுசொல்லி
 நடாள வறமென்று நல்லோலை வந்துதய்யா 650

ஊரோடே வறமென்று உத்தோலை வந்துதய்யா
 அவ்வருட ஓலையை ஆத்தாளே சுந்துவிடும்
 அவ்வரைக் கணாட்டி அந்த ஓலையைக் காணவேணும்
 தாசியரைத் தானழகத்துத் தருமென்றான் ஓலைதனை
 ஓலையைக் கணாமல் ஒரு கீழித்தோலை
 கண்டனப்பா 655

கிழிச்சோலை தன்னைக் கொண்டு வந்து கைக்குடுத்தாக்
 ஓலையைக் குமித்து ஒருநொடியில் தெண்டனிட்டுப்

பத்தினியாள் ஓலையானால் ஒன்றாய்ப்
 பொருந்தவேணும்
 உத்தியியாள் ஓலையானால் ஒன்றாய்ப்
 பொருந்தவேணும்
 அய்வர் தனைநினைந்து அப்போது வாளபிமன் 660

ஆக்கரித்துப் பல்கடித்து அமட்டி எழுந்தீரிந்து
 வாளையெடுத்து மகாமேரு நோக்கிவிட்டான்
 வாளு வாய்கையிலே மாயன் விலக்கிவிட்டார்
 ஓலைச் சுருளுந் ஒன்றாய்ப் பொருந்தியதே
 அஞ்சுகட்டுக் கட்டி அரக்கமுத்தீரி தான்போட்டுச் 665

சுருளணிழ்த்துத் தானும் தோற்றமுள்ள வாளபிமன்
 வாசித்துப் பார்த்து வாளபிமன் ஏதுசொல்வான்
 காசிக்குப் போனாலுங் கருமந் துலையாதே
 நிக்கத் தரிக்காது நிலத்தில்கால் பாவுதல்லை
 வாளெடுத்துக் கச்சகட்டி மாந்துளிப்போல்
 சல்லடமிட்டு 670

அப்பா மகனே அடவாகச் சொல்லுகுறேன்
 உங்கள், மாமனுட சேதி வகையறிந்து நான்வாறேன்
 சிங்கமுகப் பல்லாக்குச் சிக்கிரமாய்த் தானேறித்
 தாதியரும் பங்கியரும் தனக்கேத்த தோழியரும்
 ஆனைகுந்தி விட்டு அப்பாலே போகையிலே 675

முங்கி வனங்கடந்து முந்நூத்திக் காதவழி
 சில்லென்ன காடும் செய்யும் புரைந்திரமுடி
 சங்கடவ ராபுரியில் தானாக வந்தறங்கி
 அண்ணன் அரமனைக்கி அதிகதவி வறாளே
 மாயனாக் கண்டு வகையாகத் தெண்டனிட்டுத் 680

தெண்டனிட்ட தங்கையரைத் திக்கென்று தானேடுத்து
 வந்ததொரு காரியத்தை வகையாகச் சொல்லுமம்மா
 திரியோ தனன்பாவி சேரத் துரத்திவிட்டான்
 அப்படிப்போல் என்னை அலைத் துரத்தினியோ
 உத்தன்மகன் சுந்தரியாள் ஓலை யெழுதிவிட்டான் 685

அதுகண்டு ஓடிவந்தேன் அண்ணரே புத்திசொல்லும்
நல்லது தங்கையரே நான்சொல்லக் கேளுமம்மா
கவியாண மென்று சொன்னதினால் சேதமில்லை
பெண்ணீருக்கும் வீடு பெரியதாசி மனையல்லவோ
வெந்நீர் கொதித்து வீடுதான் வேகாது 690

ஆகுதான் சொன்னாலும் அஞ்சாதே தங்கையரே
நங்கையுண்டு நாதீயுண்டு நமக்குத் தெரியாது
அண்ணனுட தேவிகிட்ட அடவாக வந்தாளாம்
வந்ததொரு நங்கையரே வாய்க்கருசிக் கில்லையோதான்
கட்டின தாலிக்கக் கடமணிக்கி மில்லைபோதான் 695

வெய்யிலிலே எங்கைவந்தாய் வெக்கங்கெட்ட
நங்கையரே
எப்படித்தான் சொன்னாலும் என்னுருமை போகாது
உருமையென்று சொன்னதுக்கு உனக்கேத்த
புத்திசொல்வேன்
பெண்குடுக்கச் சம்மதித்த பிறசாட்சி யுண்டோதான்
சாச்சியென்று சொன்னாயே திட்டவட்டஞ்
சொல்லாட்டி 700

சாச்சியு மானால் தருவேண்டி பெண்ணுனாகு
இருவரெண்டு பேரும் வழக்குக்குப் போனார்கள்
கோதாபுரி கெங்கைகிட்டப் போனார்கள் அப்போது
வத்தின கெங்கை மகாமேரு போல்வளந்தால்
அப்போது நானும் அடவாகப் பெண்கொடுப்பேன் 705

கெங்கா புரியம்மா கீர்த்தியுள்ள என்னாயே
அண்ணாசொன்ன வார்த்தை அபத்தமே யானாக்கால்
இருக்குற தண்ணீர் இடைவத்திப் போகவேணும்
சொன்னசேதி மெய்யானால் சோதனையாய்ப்
பெருகவேணும்
அந்தப் படிக்கி ஆண்டவனைத் தெண்டனிட்டு 710

வடக்கே கரிக்கி மகாமேரு பொங்கியப்போ
காவேரி யம்மன் கைநீட்டிச் சொன்னாளாம்

சாட்சியும் உண்டு தங்கச்சிபெண்ணைக் குடுத்துவிடும்
அப்படிச் சொல்லி அடவாய் மறைந்ததுவே
ஆமடி மருந்துக்கள்ளி அறிவேண்டி உன்சேதி 715

ரண்டாவது சாட்சி நன்றாக வந்தார்கள்
ஆலாமரமுடி அமந்த வினாயகனும்
அவர்கிட்ட வந்து அடவாகத் தெண்டனிட்டு
எனக்குச் சாட்சி இதமாகச் சொல்லவேணும்
என்றுசொல்லிச் சுபத்திரியாள் இதமாகச்
சொன்னாளாம் 721

அப்பவே லெட்சுமியாள் அடவாகச் சொன்னாளாம்
தழைஞ்சமரம் இலையு தீர்ந்து தரைநீண்டி யேகுடுத்தால்
அப்படியே தானும் அடவாகப் பெண்குடுப்பேன்
நல்லதென்று சுபத்திரியாள் வினாயகனைத்
தாண்டொழுது
இடசாரி சுத்தி வலசாரி தெண்டனிட்டு 725

அண்ணைசொன்ன வார்த்தை அபத்தமே யானாக்கால்
பெண்ணுமிக வேண்டாம் பேசாமல் போறேன்நான்
ஆண்டவனைத் தாண்டினைந்து அடிதொழுது
தெண்டனிட்டு

அப்போது ஆலாமரமுடி அடவாகத் தான்பாத்து
அப்போ தழையுதீர்ந்து தரைநீண்டிக்
கொடுத்திடுமாம் 730

அப்போது லெட்சுமியாள் அடவாகச் சொல்வாளாம்
மருந்துக்கள்ளி என்றறியேன் வந்தேனே உன்பிறகே
என்றுசொல்லிப் போட்டு நடந்தாளே லெட்சுமியாள்
அப்போது ஓடிவந்து அடவாகச் சொல்வாளாம்
இன்னமொரு சாட்சி யுண்டேதான் நங்கையரே 735

அப்போது தங்கையர்க்கு அவகேடு வருகுதென்று
மாயன் பெருமானும் வந்தாரே இடையனைப்போல்

ஆரடா அண்ணாவி அங்கைமிகப் போறவன் தான்
கிட்டமிக வந்து கேட்டாயோ அண்ணாவி
அண்ணக்கிப் போகையிலே ஒன்னோடே

ஒஹ்சாசி சொன்னதுண்டு 740

உண்டுஇல்லை யென்று ஒனியாமல் சொல்லிவிடும்
அப்போது ஆட்டிண்டையன் அடவாகக் கீட்டவந்து
இருவரெண்டு பேரும் இஹதமாய்ப் போகையிலே
உன்வயத்தில் ஆண்பிறந்தால் ஈன்வயத்தில்

பெண்பிறந்தால்

உத்துருமை தாறமென்று கைபோட்டுச்

சொன்னதுண்டு 745

அதுக்குஎன்னைச் சாட்சிவைத்த அடையாளம்

உண்டுமம்மா

என்றுதான் சொன்னதுக்கு இயல்பான லெட்சுமியும்
நரைத்தலையை நாயிசிக்க நன்றாகச் சொன்னியடா
உங்களுட யிடக்குலங்கள் உனக்கேதான் சொல்லுமடி
என்றுசொல்லிப் போட்டு இயல்பாகப் போகையிலே 75)

பெண்குடுக்கச் சொல்லிப் பிறகேதான் போயிழுத்தான்
ஒருவர்மயிர் ஒருவர்கையில் ஓயாமல் சண்டையிட்டு
அந்தநல்ல வேனையிலே ஆனதொரு சுந்தரியாள்
அத்தைதான் வந்ததை அடவாகத் தாண்டேட்டுச்
சிங்கமுகப் பல்லாக்குச் சேரவே யேறிக்கொண்டு 755

ஓட்டமாய் ஓடிவந்து ஒருநொடியில் தான்புலந்து
மாமிசைத் தூக்கிவிட்டு மாதாவைத் தான்பிடித்து
அப்போது தாயாரை அடவாகத் தான்பிடித்து
நிண்ணலே குத்தும் விழுந்தால் உதைகளுமாய்
ஆத்தாளைத் தள்ளி அத்தையரைக் கூட்டிவந்து 760

சிங்கமுகப் பல்லாக்குச் சேரவேயே றிக்கொண்டு
அரமனைக்கி வந்து அடவாய் எளப்பாறி
ஏலழம் போட்டு இளநீர் தனைக்குடித்து

சம்பங்கி எண்ணெய்கொண்டு தலைகோதிச்
 சிணுக்கெடுத்துச்
 சாப்பிட்டு மேநல்ல தயவாய் எளப்பாறிப் 765

போறேண்டி சுந்தரியே புத்தியுள்ள கண்மணியே
 லீரியாணச் சேதி கலக்கமில்லை விட்டுவிடும்
 அத்தையரே நீயும் அடவாகக் கேளுமின்னம்
 ஆரியகுல வங்கிஷத்தில் ஆழிவுவர லாகாது
 கொண்டபெண்ணை விட்டாலுங் குறிச்சபெண்ணை
 விடுவதில்லை 770

அந்த மொழிகேட்டு ஆனதொரு சுபத்திரியாள்
 ஏதுக்கும் அஞ்சாதே என்தாயே சுந்தரியே
 என்றுசொல்லிப் போட்டு பல்பலாக்கு ஏறினாள்
 சுபத்திரியாள்
 ஊரு கடந்து உத்திராட்சப் பூமிவிட்டு
 ஆரண்ட வனங்கடந்து அயிரா பதம்புதுந்து 775

அந்த வனங்கடந்து ஆனைகுந்தி உள்புகுந்து
 வாளாள் அபிமன்னன் வகையுடனே அப்போது
 வந்ததொரு தாயாரை வகையாகத் தெண்டனிட்டுப்
 போய்வந்த சேதி புதுமைதனைச் சொல்லுமம்மா
 போனதொரு சேதி பெண்கேட்டு வந்தனப்பா 780

மாயன்மகள் சுந்தரியாள் வார்த்தைகள் மெத்தவுண்டு
 துடையுங் கழுத்துந் தூணுப் பறத்தாப்போல்
 காலுந் தலையும் கரடி மயிரதுபோல்
 என்னோ டுடன்பிறந்த இன்னமொரு அண்ணனுண்டு
 அவன்வயத்துப் பிள்ளையானால் அழகுமெத்தத்
 தம்பியரே 785

அன்னக் கிளிபோல் அவளிதூப்பாள் தம்பியரே
 அத்தப் பெண்ணைநானும் அடவாகக் கேட்டுவாறேன்
 எடப்பெண் கிடையாதோ என்மகனே வாளபிமா
 நீயும் இடச்சியல்லோ உன்மகனும் இடையனல்லோ
 மாயன் மகள் வார்த்தை மாதாவைச் சொல்லாட்டிச் 800

சங்குதுவார கபுரிக்சித் தாயாரே போய்வாரேன்
அம்பா மகனே அன்பாகச் சொல்லுகறேன்
அண்ணாரைக் கண்டு அடவாகப் பேசிவந்தேன்
தேவியரைக் கண்டு சேதியெல்லாஞ் சொல்லிவந்தேன்
வேறையொரு சாரியங்கள் வினைவாற தில்லையப்பா 805

என்று சொல்லி போட்டு இருந்தார்கள் அப்போது.
அந்தநல்ல வேளையிலே ஆனதிரி யோதினனும்
லக்கண குமாரனும் நல்லதொரு சுந்தரிக்கும்
கலியாண ஓலை கடுசாய் எழுதிவிட்டான்
மன்னர் படைகுழ மந்திரியார் தான்குழ 810

நாளை வெள்ளிக் கிழமை விசைய தசமியிலே
பங்குனி மாசம் பதினஞ்சூற் தேதியிலே
கலியாண மென்று கனக முரசறைந்தார்.
குருச்சேத்திர பூமியிலே கூடாரம் போட்டார்கள்
அத்தீபுரந் தன்னில் அடவாக வந்திறங்கி 815

முத்துக் குடைமன்னர் முப்பதுநூ றாயிரமாம்
பவளக் குடைமன்னர் பத்துநூ றாயிரமாம்
பேச்சுமூச் சறியாத பேய்வடுக ரொடுகோடி
கீச்சுமூச் சறியாத கிங்கிலிய ராயிரமாம்
மலுக்கர் துலுக்கர் மகாசேனை யொடுகோடி 820

திரியோ தனந்தேருந் தென்னவர்கள் தந்தேரும்
கன்னனுட தேரும் கங்கையனார் தந்தேரும்
சதுரி யுடதேரும் சல்லியனார் தந்தேரும்
துரோணா றுடதேருந் துஷ்டை தரந்தேரும்
விஷ்ணுமா சாரியார் விதமாகத் தேரேறி 825

அசுவத் தாமாவும் ஆன வெள்ளிக் தேரேறிக்
கொன்றைமாலை தேத்தரன் கோடிமன்னர் தான் கூடித்
தேவேந் திரந்தேரும் தேவர்களை தந்தேரும்
மன்னர் படைகுழ மகுட வரத்தினர்குழ
எக்கோடி சேனைபடை எல்லோரும் கூட்டமிட்டுக் 830

கருப்பு மிகுடாலும் கணக்கிடக் கூடாது
 வெள்ளி மிகுடாலும் ஷிலைமதிக்கக் கூடாது
 அனுமந்த டாலும் அளவறுக்கக் கூடாது
 எழுத்துமிட டாலும் எண்ணத் துலையாது
 ஆணையொரு கோடி அடவாய்ப் படையெடுத்து 835

ஒட்டையி லொருகோடி ஒக்கப் படையெடுத்து
 வெள்ளிரதம் ஆயிரமாம் வெங்கலத்தேர் ஆயிரமாம்
 பதினக்கு ரோணிசேனை பாங்காய்ப் படையெடுத்து
 பிரங்கி ஆயிரமாம் பெரியகுழல் ஆயிரமாம்
 பாணங்கள் ஆயிரமாம் பாரிவண்டி ஆயிரமாம் 840

சங்குதுவரகா புரிநோக்கித் தானே படையெடுத்து
 மானத்தமீன் பூத்தாப்பேல் மன்னர் படையெடுத்துக்
 குருச்சேத் திரப்பிடி கூடவே தான்கடந்து
 ஆரண்ட வனங்க நடி ஆயிரா பதங்கடந்து
 செந்தூள் பறக்கிறதுந் தெய்வலோகஞ் சேருதுகாண் 845

கருந்தூள் பறக்கிறதுங் கருமலைகள் தெரியவில்லை
 எதிர்பட்ட மலைகளெல்லாம் இலவம்பஞ் சானதுவே
 கால்பட மலைகளெல்லாம் கடுகுபொடி யாகுதுகாண்
 சூரியனுந் தெரியவில்லை சந்திரனுந் தெரியவில்லை
 மூங்கி வனங்கடந்து முண்ணாத்தக் காதவழி 850

சில்லென்ன கட்டுஞ் செடியும் புனாந்திரமும்
 அந்த வனங்கடந்து அப்பாலே போகையிலே
 கனமலை சுத்துவைத்துக் கரடிமலை கால்நீட்டி
 அம்புதனைத் தீட்டிக்கொண்டு இருந்தானே ராவானும்
 காலையுங் கண்டாரர்கள் கனத்தபடை மன்னவர்கள் 855

துரோணா சாரிதானுந் துருசாக ஓடிவந்து
 காலையும் வாங்குமடா கனத்ததொரு ராவானே
 கால்வாங்கச் சொன்னதுக்குக் கண்டதுண்ட

மாக்கிடுவேன்

வீஷ்ணுமா சாரி விநாசாக ஓடிவந்து
பெண்கொள்ள வேணுமென்றால் பேசாமல்
போகவேணும் 860

அந்தப் படிக்கி அவன் காலின்கீழ் நடந்தார்கள்
சங்குதுவார காபுரியில் தளமெல்லாம் வந்தீறங்க
மாய்னாதுகண்டு மன்னரெல்லாம் வாருமென்றார்.
வந்த உறமுறைக்கி வகையாய் விடுதிவிட்டு
நம்முடைய கோட்டைக்கு நாலுதலை வாசலுண்டு 865

நாலுதலை வாசலுக்கு நலமாகக் காலல்வைத்துக்
கோட்டைசுத்திப் பாளையமுங் குறையாமல்
போட்டுவைத்துக்
கலியாண காரியங்கள் கடுக்கே கோப்பியுங்கள்
கலியாணச் சொண்டு நாளாக்குக் காணவே கூடாது
மாயன் பெருமானும் மாயமாய்ப் போனதுவே 870

கெருடென்று ஒருபிறவி கேசரி மார்க்கமதாய்
அந்த வனங்கடந்து அயிரா பதங்கடந்து
ஆனைகுந்திப் பட்டணத்தில் அடவாக வந்தீறங்கிப்
பாப்பான் வடிவெடுத்துப் பஞ்சாங்கங் கைப்பிடித்து
முணுமுழ வேஷ்டி முப்பது பீத்தலது 875

நாலுமுழ வேஷ்டி நாற்பது பீத்தலது
பழுத்தபழம் போலே பல்லுமே இல்லாமல்
வாளபிமன் நன்மனைக்கு வந்தானே பாப்பானும்
பாப்பானைக் கண்டு பககமே ஓடிவந்து
எந்தலூர் ஐயா எங்கைவந்தாய் இப்போது 880

தூரம் வடக்கே துவரகாபுரிச் சீமையம்மா
சங்குதுவரகா புரியிலிருந்து எங்கள் தங்கச்சி
சொல்லிவிட்டாள்
மாயன்மகள் சுந்தரிக்கு வருசைகலி யாணமென்று
நாளாகலி யாணமென்று நல்லோலை வந்துதம்மா
அதுகண்டு போனால் அஞ்சுபொன் தான்வருமே 885

வீண்பேச்சுப் பேசாதே வெளியிலே போடாநீ
 போசனமும் வேணுமம்மா புத்தியுள்ள சுபத்திரியே
 அப்போ(து) அரிசிபடி அடவாகத் தான்குடுத்து
 வேஷ்டியிலே தான்முடிந்து வெளியிலே போடாநீ
 தண்ணீர் தவிக்குது தாகத்தீர வேணுமென்றான் 890

நீர்மோர் குடுத்து நில்லாமல் போடாநீ
 அந்தநல்ல வேளையிலே வாளபிமன் வந்தானாம்
 பாப்பாணைக் கண்டு வாளபிம னேதுசொல்வான்
 எந்தவூர் ஐயா எங்கைவந்தாய் இப்போது
 அடவாகச் சொல்லுகிறேன் ஆனதொரு வாளபிமா 895

கலியாண வாசலுக்குக் கடுகவே போறேனென்றான்.
 லக்கண சூமாரனுக்கும் நல்லதொரு சுந்தரிக்கும்
 நாளைவெள் ளிக்கீழமை விசைய தசமியிலே
 என்னோ டுடன்பிறந்தவள் உத்தாள் அனுப்பீச்சாள்
 கலியாண வாசலிலெ னக்கு காணிக்கை
 மெத்தவுண்டு 900

அதுகண்டு நான்போறேன் ஆனதொரு வாளபிமா
 அப்போது பாப்பான் அடவாகப் போறமென்று
 தள்ளாடி எழுந்திருந்து தலைவாசல் முன்னாக
 வாசல் படிதடுக்கி வகையாக வீழ்ந்தானாம்
 சுபத்திரியாள் தேவிகண்டு தோசம்வந்து
 சேருமென்று 905

வாடா மகனே வாளபிமா நீதானும்
 அய்யன் பிறதே அடவாகப் போய்வாடா
 அப்போது வாளபிமன் அய்யன் சுமையெடுத்து
 நந்தவனத் துக்குள்ளே நலமாகக் கூட்டிவந்து
 தம்பியிடா வாளபிமா என்பேச்சுத் தட்டாதே 910

சொல்லுமய்யா என்றுதுரை அபிமன்னன் கேட்டானாம்
 அப்போது அய்யன் அடவாகச் சொன்னதுவே

எனக்குயொளப்பு வசமல்ல இனிக்கேளும் என்வார்த்தை
தலலை எடுத்தும்போய்த் தண்ணீர் கொண்டாநீ
எங்களுட ராச்சியத்தில் எல்லாஞ் சருத்தாண்டா 915

அதுக்குநீ யோசினைகள் எண்ணாதே வாளபிமா
நல்லதென்று சொல்லி நடந்தானாம் வாளபிமன்
அரிசியும் போட்டு அசனமும் வெந்ததுவே
சாத மிறக்கிச் சாப்பிட வாருமென்றான்
அப்பவே வாளபிமன் அடவாகச் சொன்னதுவே 920

அய்யாநீ யிப்பவும் அசனமும் பண்ணுமென்றான்
உண்ணைவிட்டு நானும் உண்பதில்லை சாதமென்றான்
வாளபிம னையழைத்து வகையாய் இலைபோட்டு
அய்யன் தனக்கிலையும் அடவாகத் தான்போட்டு
இருவரெண்டு பேரும் இலைக்கிநீர் தான் தெரித்துச் 925

சாதம் பரிமாறித் தயவாக உண்டார்கள்
போசனமும் பண்ணிப்பூந் தோட்டத்தில் இருக்கையிலே
அய்யனும் அப்போ அடவாகச் சொன்னதுவே
கவியாண காரியம் கடுக முடியுதிப்போ
நானுமே போகவேண்டுந் நல்லதொரு வாளபிமா 930

அந்தச்சேதி வாளபிமன் அடவாகக் கேட்டபின்பு
அப்பேது அய்யன் அடவாகச் சொன்னாராம்
என்பிறகே போகச் சொன்னாளே உன்தாயார்
அதுவே பயணமென்று அடவாக வாருமென்ன
நல்லதென்று சொல்லி நடந்தார் இருவருமே 935

அந்த வனங்கடந்து அப்பாலே போகையிலே
முக்கி வனங்கடந்து முன்னாத்திக் காதவழி
இருவரெண்டு பேரும் இதமகாப் போகையிலே
மருமகன் சவுரியத்தை வகையாகக் காண்பமென்று
வாளபிமன் வல்லரக்க னைவெட்டினசண்டை 940

அப்போது பாப்பான் அடவாகத் தான்மறைந்தான்
 அப்போது வாளபிமன் அடவாகத் தான்பாத்துப்
 பொய்யை மிகச்சொல்லிப் போய்மறைந்தார் மாயவரும்
 இப்பவே நான்கண்டால் இருதுண்டம் ஆக்கிடுவேன்
 இத்தினை தாரம்வந்து இனிப்போறது ஞாயமல்ல 945

வாளபிமன் வாறாள் வனத்தில் திசைநோக்கி
 மாயனது கண்டு வகையாக முன்னைவந்து
 வாளபிமன் முன்னாகப் பொன்னாரும் வந்ததுவே
 வாளபிமன் வந்திறங்கி வகையாகத் தெண்டனிட்டு
 மாரளவு தண்ணீயிலே வாறாணாம் வாளபிமன் 950

நடக்க நடக்க நன்றாக வாயளவாய்
 ஆகாசமாக ஆறுகொண்டு போகுதிப்போ
 வாளபிமன் தானும் வாகாக நீஞ்சியதே
 கையசந்து மெய்யசந்து காலசந்து போகையிலே
 பாத்தாரே மாயவரும் பழிவந்து நேருதிப்போ 955

என்றுசொல்லி மாயன் எதிராக ஓடிவந்து
 தெர்ப்பை புல்லாகத் திரணையாய் வந்துநின்று
 நாலுதிக்கும் பாத்து நல்லதொரு வாளபிமன்
 வாளா எடுத்து மகாமேரு நோக்கிவிட்டான்
 வாளு வருகையிலே வலதுகையி லேபிடித்து 960

வெட்டினான் வாளபிமன் விஞ்சாக ஆறுதனை
 இறுபிறமும் ஆறு இருதுண்டமாய் விலகியதே
 தண்ணிநின்ற இடமெல்லாம் தனிமேடு ஆனதுவே
 ஆத்தைவிட்டு மேடேறி அப்பால் வருகையிலே
 மாயன் பெருமாளும் வகையாக முன்னைவந்து 965

வல்லரக்கன் வனத்தில் வகையாய்முன் னோடிவந்து
 கரடிபுலி சிங்கம் காணாமல் போனதுவே
 வல்லரக்கன் கண்ணாலே காணாமல் போனதுவே
 என்றுசொல்லி அப்போ இருந்தாரே மாயவரும்
 வல்லரக்கன் வனத்திலே வந்தானே வாளபிமன் 970

வாளபிமன் அப்போது வகையாய் இளப்பாறி
வல்லரக்கன் படுக்கும் வட்டநல்ல பாறைதனில்
பாறையின் மேலே படுத்தானாம் வாளபிமன்
மலைகள் செடிகளெல்லாம் வகையாகச் சுத்திவந்து
வயத்துக்கிரை சிக்காமல் வாறுனாம் வல்லரக்கன் 975

நீலமுழிக் கண்கள் ரெண்டும் நெருப்புத் தனலாக
தின்னுமிந்தத் தம்பலங்கள் தீக்கலந்து வேகுதப்போ
பாறைதனைநோக்கி வாறுனாம் வல்லரக்கன்
என்னவென்று சொப்பனங்கள் காணுகுறான் வாளபிமன்
திரியோ தனன்படைகையச் சேரவே தான்துரத்தி 980

மாயன்மகள் சுந்தரியை மாலையிடப் போனாப்போல்
அம்மிவல மாக அரசாணி முன்னாகச்
சாலுங் கரகமுந் சந்திரகு முன்னாகச்
சுத்திவந்து வாளபிமன் சுண்டுவிரல் பிடிக்கையிலே
அந்தநல்ல வேளையிலே ஆனதொரு வல்லரக்கன் 985

பாறைதனில் வந்துகண்டான் பாங்கானபாலனைத்தான்
ஆரடா பயலே அசந்துமிகத் தூங்குறவன்
எழுப்பிவிட வல்லரக்கன் எதிராக வந்துநின்று
வல்லரக்கனைக்கண்டு வகையாக நிற்கையிலே
எந்தஆ ரடாபயலே எனக்குஇரை ஆச்சுதடா 990

இன்று பிழைத்தேன் ஈடேரிப் போனேன்றான்
வல்லரக்கன் வனத்திலே வந்தேனே இப்போது
என்னைநீ திங்க எத்தினைபாக்கியடி பெத்தேனோ
நான், தூங்கி எழுந்திருந்து தோசமுண்டு கண்டிரே
இஸ்த்தானம் பண்ணித்தின்றால் தர்மமுண்டு
உந்தனுக்கு 995

பூசைபண்ணித் தீன்றால் புண்ணியமு மெத்தவுண்டு
ஆத்திலே ஸ்த்தானம்பண்ணி அரைநொடியில்
நான்வாறேன்
அப்போ மனமிரங்கி ஆனதொரு வல்லரக்கன்
போமென்று சொன்னான் பொல்லாத வல்லரக்கன்
தண்ணி யிலேபோய் ஸ்த்தானம்பண்ணி வாளபிமன்
1000

பத்திரகாளி கோவிலுக்குப் பளிர்ென்று ஓடிவந்து
அம்மனைக் கண்டு அடிவணங்கித் தெண்டனிட்டுச்
சாஷ்டாங்கஞ் செய்துசிவ சங்கரியே மாதாவே
என்று தொழுது இருக்குமந்த வேளையிலே
ஏண்டா மகனே எங்கைவந்தாய் இப்போது 1005

அப்போது வாளபிமன் அடவாகச் சொன்னதுவே
மாயன்மகள் சுந்தரிக்கி மாலையிட நான்போறேன்
வல்லரக்கன் வனத்தில் வந்துநான் சிக்கிவிட்டேன்
வல்லரக்கன் கண்டு வகையாகக் கைப்பிடித்து
எனக்குப் பசிக்குதுஉன்னை விடுகிறது
இல்லையென்றான் 1010

தப்பிப் பிழைச்சுவந்தேன் தாயே வரந்தாடி
வல்லரக்க னைக்கொல்ல வால்கொடுக்க வேணும்மா
அப்போது பத்திரகாளி ஆயுதமுங் கைக்கொடுத்து
வல்லரக்கன் தன்னுயிரை வகையாகக் கொல்லுமென்றான்
வாழ்த்தி விடைகொடுத்து மந்திரவாள்
வகக்கொடுத்தாள் 1015

ஆத்தாளே தாயோனக்கு ஆனதுணை நீயல்லலவோ
மாதாவே எனக்குஆபத்து வராமல் காக்கவேணும்
போறோமென்று தானும் புகழ்பிமன் தெண்டனிட்டு
ஆயுதமும் வாங்கி அடவாகத் தான்நடந்தான்
அந்த வனங்கடந்து ஆத்தாய் கரையில்வந்தான் 1020

பயலையும் காணாமல் பாத்தானே ராச்சானும்
காணாமல் தேடிக் கரையேறும் வனுகையிலே
கண்டான் பயலைக் கடுங்கேசப முண்டாயகியதே
வாளைச் சொருகி வான்மேலே பூசைபண்ணையிலே
வல்லரக்கன் பாத்து வண்டப் பயலேநீ 1025

இந்நேரம் போனதுக்கு உனக்கேத்தபுத்தி
சொல்லுவண்டா
வண்டப் பயலேநீ வாடாநீ கிட்டனவே
என்னை மறிச்சதுக்கு இரணுகளம் பண்ணுவண்டா
திங்குநேன் என்றதுக்குஉன் சீவனை வாங்கிடுவேன்
அதட்டி எழுந்திருந்தான் ஆனதொரு
வல்லரக்கன் 1030

அப்போது வல்லரக்கன் அடவாகத் தான்பார்த்து
மோசமே வந்துமுழுமோசம் வந்துதென்று
பயலென்று நானிருந்தேன் பழிகாரன் ஆனதுவே
கடக்கப்போய்த் தானும் கல்லை உருட்டிவிட்டான்
போத மலைபிடுங்கிப் போட்டானே வல்லரக்கன் 1035

வாளை எடுத்துவட பத்கீரகாளியைத் தான்நினைந்து
போதமலை யத்தினையும் பொடிப்பொடியாய்ப்
போனதுவே
கொல்லி மலைபிடுங்கிக் கோலீத்தப் போட்டானாம்
எதுப்பட்ட மலைகளெல்லாம் சூலவம்பஞ் சானதுவே
அவன், காப்பட்ட மலைகளெல்லாம் கடுகுபொடி
யானதுவே 1040

வல்லரக்கன் பாத்து மாளவே நாளாச்சு
மலையிலே உள்ள மரங்களெல்லாந் தான்பிடுங்கிச்
சேத்தி யடிச்சானாம் தேக்கமரம் அத்தினையும்
வாற மரமெல்லாம் வாளாலே தட்டிவிட்டான்
வாளபிமன் அப்போ வாளெடுத்துக் கச்சைக்கட்டி
அய்வர் தனைநினைந்து ஆயுதமுங்கைபிடித்துப் 1045

பத்திரகாளி அம்மனையும் பரங்காகத் தான் நினைந்து
வாளை உருவி வல்லரக்கன் மேல்போட்டான்
வல்லரக்கன் தந்தலையும் மலைபோல விழுந்ததுவே
பட்டானே வல்லரக்கன் கேட்டான் கமலக்கன்னி 1050

கமலக்கன்னிக் கபையமென்று கானகத்தி
லேவிழுந்து
அபையமென்ற சத்தம் கமலக்கன்னி கேட்டதுவே
கமலக்கன்னி அப்போ கடோற்கயனே வாடாநீ
கடோற்கயனும் வந்து கண்டானே தாயாரை
அப்பா மகனே ஒரு அதிசெயம் கண்டனப்பா 1055

கமலக்கன்னி யென்றசத்தம் என்காதில்
விழுந்துதுவே
வனம்போன பஞ்சவர்க்கு வஞ்சினைகள் வந்ததுண்டோ
வனத்தல் குடியிறுக்கும் வல்லரக்கன் மாமனுக்கோ
ஆரென்று சொல்லி அறிவறிந்து வாடாநீ
கட்டுச் சோறுகட்டிக் கடுகவே தாருமென்றான் 1060

சாதமுய் கட்டித் தப்பாமல் தான்கொடுத்தாள்
கொல்லிமலை போலே கொடுத்தாளே அப்பேது
கட்டுச் சாதமுய்குடுத்துக் கடுகவே போகவென்றார்
வாளெடுத்துக் கச்சைகட்டி வாணாத் தடியெடுத்து
அந்த வனங்கடந்து அப்பாலே போகையிலே 1065

வல்லரக்கன் வனத்தில் வந்தே கடோற்கயனும்
வல்லரக்கனைக்கண்டு வாய்விட்டுத் தான்புலம்பி
அழுது புலம்பி ஆர்க்கரித்துப் பல்கடித்து
அம்மாணை வெட்ட ஆம்பிளையு முண்டோதான்
மாமணை வெட்ட வலுக்காரன் உண்டோதான் 1070

எங்களுக்குப் பிலவான் ராச்சியத்தில் இல்லையேதான்
நீலவிழிக் கண்கள்ரெண்டும் நெருப்புத் தனலதுபோல்
தின்னுமிந்தத் தம்பலங் கள் தீக்கலந்து வேகுதிப்போ
தாரை எடுத்துத் திசைநோக்கி வரறானாம்
வரற தடத்திலே வாளபிமன் தானிருந்தான் 1075

அண்ணாந்து பாத்தான் ஆன கடோற்கயனும்
நாவமர மேலிருக்கும் நல்ல சிறுபயலே
எங்கள், மாமனை வெட்டினவன் வந்தனே இப்படியே
அப்போது தான்பயலும் அடவாகச் சொன்னானாம்
திக்குவிசை யம்போலே தெக்கேதான்
பேறாண்டா 1080

அடுயின் பிறகே அனேகந்தாரம் தான்கடந்தான்
காணாமல் தானும் கடோற்கயனும் ஓடிவந்து
பொய்யையிகச் சொன்னாயே புத்தக்கெட்ட தன்பயலே
நீ, தெற்கேதான் பேரையிலே வடக்கேதான்
பேறாண்டா
வடக்கே திசைநோக்கி வகையாகச் சுத்திவந்து 1085

வடக்கேதான் பேரையிலே மேற்கேதான் பேறாண்டா
மேற்கே திசைநோக்கி விடிந்தோடி வருவையிலே
கண்ணிலையும் காணாமல் கடோற்கயனும் வரறானாம்
அப்போது வாளபிமன் அடவாகத் தான்பாத்துக்
கிழக்கையும் பேறாண்டா கிட்டவேநான்
கண்டேண்டா 1090

கிழக்கையும் பாத்துக் கிட்டவே ஓடிவந்து
தொண்டப் பயலேநீ சொன்னதெல்லாம்
பொய்தாண்டா
பயலென்று சொன்னதுக்குப் பரிலைப் பிடுங்குவண்டா
உன், மாமனைக் கொன்ற மதயானை நான்தாண்டா
பயலென்று நானிருந்தேன் பழி உர னானையடா 1095

கடோற்கயன் தானும் கண்கள் பொறிபறக்க
நீல ளீழிகள் ரெண்டும் நெருப்புத் தணலதுபோல்
நல்லமரத் தைப்பாத்து நன்றாய்க் கடோற்கயனும்
போட்டானே அப்போ பொடியாய்ப் பறந்திடவே
மரமும் அடியோடே வகையாய் விழுந்ததுவே 1100

இருவரெண்டு பேரும் எதுத்தாரீகள் அப்போது
பாணங்கள் போட்டாரீகள் மலைகள் கிடுக்கெனக்
கல்லுகள் தனெடுத்துக் கடோற்கயனும் போட்டானாம்
வாளால் அபிமன்னன் வாளெடுத்துத் தான்போட்டான்
எதுப்பட்ட மலைகளெல்லாம் இலவம்பஞ்
சானதுவே 1105

கால்பட்ட மலைகளெல்லாம் கடுகுபொடி
யாய்ச்சுதுகாண்
மலைகள் செடிகளெல்லாம் மாயமாய்ப் போனதுவே
இருவரெண்டு பேரும் இரணகளாம் ஆகுதப்போ
இவன் போடுகுற பாணம் அவன்காலில்
பொஷ்பமாய் விழுந்ததுவே
விழுகுறது கண்டு மெத்த மனபுருகிச் 1110

சக்கரமும் ஓடிவந்து தானே பணிந்ததுவாம்
எமதண்டா யுதத்தை இரணகளாம் ஆக்கிவிட்டான்
எமதண்டா யுதமும் இடம்பிரி வலம்பிரியாய்ச்
சுத்திவந்து தெண்டனிட்டுத் துருசாக வந்ததுவே
அந்தரத்துத் தேவரெல்லாம் அதிசையமாய்ப்
பாத்துநிற்கச் 1115

சுத்திவந்து தெண்டனிட்டுத் துருசாக வந்திடுமாம்
வீமனுட போரோ விசையனுட தன்போரோ
ராமபத்திர சுவாமியுட நல்லதொரு தன்போரோ
ஆருடைய போரோ அளவரும்போம் பூமியிலே
மாயனுட போரோ மகாதேவன் தன்போரோ 1120

தேவர்கள் பத்திருக்கத் திறமாய்ப் பொருதார்கள்
 மண்டிப் பொருதார்கள் வாளோடு வாளுரையத்
 தண்டிப் பொருதார்கள் சணங்களெலாம் மெச்சிடவே
 சட்டிப் பிரண்டு கடோற்கயனும் தான்விழுந்தான்
 கடோற்கயன் எழுந்திருந்து கடக்கவே

போயிருந்து 1125

வாடாநீ தம்பிஉங்கள் வங்கிஷத்தைச் சொல்லுமடா
 மலையிலையும் உண்டோடா மக்களுட தன்னுறவு
 சண்டையிலே உண்டோடா தன்னுறவு செப்பியது
 பின்னுக்குப் போடா பிரட்டுவண்டா உன்னுயிரை
 வேண்டாப்டா தம்பிவெகு வீரியத்தைச்

சொல்லாதே 1131

நீதானும் சொல்லாட்டி நான்தானும் சொல்லுகறேன்
 என்னோடே சொல்லாதே இந்தமலையோடு

சொல்லுமடா

மலையை விகப்பாத்து வங்கிஷத்தைச் சொன்னானாம்
 மலையே மலையேயென் வங்கிஷத்தைக் கேளுமினி
 ஆரியகுல வங்கிஷமாம் சூரியகுல வங்கிஷமாம் 1135

பரிவான சத்திரகுலம் பாண்டுபுத்திரன் கூட்டபடா
 வெத்தி மதயானை விமனுட புத்திரண்டா
 அந்தமொழி கேட்டு அடவாக ஓடிவந்து
 கடோற்கயனை வந்து உட்டினான் கையாலே
 கட்டி அழதார்கள் கண்கள் சிலையோட 1140

ஒக்கப் பிறக்கஒரு கோடிநாள் சென்றிடுமே
 கூடப் பிறக்கக் கோடிநாள் சென்றிடுமே
 தேடக் கிடையாதே தேடியநாள் கிட்டாதே
 வந்ததக் கிடையாதே வருந்தியநாள் கிட்டாதே
 தம்பியடா வாளபிமா தனிச்சுவழி வந்ததென்ன 1145

தம்பியடா வாளபிமன் தன்னுடைய கண்துடைத்து
 அண்ணனைப் பார்த்து அடிதொழுது தெண்டனிட்டு
 வாளா லபிமன் வகையுடனே சொல்லுகுறான்
 திரியோ தனன்பாவி திக்கத்த பொட்டிமகன்
 மாய்க்மகள் சுந்தரியை மாலையிடப்
 போறமென்று 1150

பதினெக் குரோணி படைமன்னர் போறாராம்
 அதுகண்டு நானும் அடவாக ஓடிவந்தன்
 வல்லரக்கன் வாழும் எனம்புகுந்தேன் அண்ணாவி
 என்னைக், கண்டு பறிச்சுக் கண்கள் பொறிபறக்கத்
 தியங்குறதே யல்லாமல் கீரும்பிண்டிப்
 போறதில்லை 1155

என்றுசொல்லி வல்லரக்கன் இப்படியே சொன்னதற்பின்
 ஆயுதத்தைத் தானெடுத்து அய்வரையுந் தான்நினைந்து
 வெட்டினேன் அண்ணாவி விழந்தானே வல்லரக்கன்
 அந்தமொழி கேட்டு ஆன கடோற்கயனும்
 தம்பியரே வாளபிமா தாடாளா கேளுமிப்போ 1160

அம்மானுஞ் செத்தான் அதுவொன்றுஞ் சேதமில்லை
 இருவரெண்டு பேருக்கும் இனிப்பீடை போச்சுதையா
 அதுகொண்டு சேதமில்லை அன்பான தம்பியரே
 வாடாநீ தம்பியென்று வல்லரக்கன் கிட்டவந்து
 வெட்டின முண்டத்தை விதமாகக்
 கூட்டிவைத்துக் 1165

கடோற்கயன் கொண்டு வந்த கட்டுச் சோத்தினையும்
 வாய்க்கரிசி யென்று வைத்தார்கள் அப்போது
 கொள்ளியும் வைத்துக் குடமும் உடைத்தார்கள்
 கட்டையும் போட்டுக் கானகத்தில் வெந்ததுவே
 நல்லடக்கம் பண்ணி நடந்தார் இருவருமாய் 1170

அந்த உனங்கடந்து அப்பாலே போகையிலே
 ஆரண்ய உனங்கடந்து அயிரா பதங்கடந்து
 பொன்னாறு தான்கடந்து பூந்தோட்டம் உள்புகுந்து
 பூந்தோட்டத் துக்குள்ளே புழயிமன் தன்னை உவந்ததுக்
 கமலக்கன்னி அரமனைக்கிக் கடேற்கயனும்
 வாறானே 1175

ஆத்தானைக் கண்டு அடிவணங்கித் தெண்டனிட்டு
 வாடா மகனையென்று வையாகத் தானே நுத்துப்
 போனதொரு காரியத்தைப் புத்திரனே
 சொல்லுமென்றாள்
 அம்மானே அல்லாமல் அய்வகுக்குச் சேதமில்லை
 வல்லரக்கன் வாயினால் மாண்டானே இப்போது 1180

அம்மானை வெட்டுகுற ஆம்பிளையுந் உண்டோதான்
 என் அண்ணனை வெட்டுகுற மதயானை
 உண்டோதான்

அதட்டி எழுந்திரிந்து ஆர்க்கரித்துப் பல்கடித்துக்
 கோபித் தெழுந்திரிந்தாள் கொடுஞ்சூரி கமலக்கன்னி
 நீலவிழிக் கண்கள் ரெண்டும் நெருப்புத் தணலாக 1185

அண்ணனைக் கொண்ண அவனுயிரை வீடுவதில்லை
 என்றுசொல்லித் தானே இந்நக்கின்ற வேளையிலே
 மாதாவே தாயே மனஞ்சலிக்க வேண்டாமே
 கோபத்தை யுள்ளடக்குந் கொண்ணவனும்
 நான்தாண்டி

அடிச்சவரை அடியாதே ஆனதொரு தாயாரே 1190

அய்வீவன வாசம் அடவாகப் போனபின்பு
 திரியே தனனும் தென்னவர்கள் உள்ளதெக்லாம்
 மாயன்மகள் சுந்தரியை மாலையிடப் போறார்கள்
 அந்தநல்ல சேதிதம்பி அபிமன்னன் தான்கேட்டு
 வல்லரக்கன் வனத்தில் வந்தானாம் வளபிமன் 1195

அந்தநல்ல வேளையிலே அவனை வழிமறித்துத்
 திருக்குற்தே அல்லாமல் திருப்பி வீடுவதில்லை
 என்றுதான் சொன்னானாம் ஏற்றமுள்ள வல்லரக்கன்
 பரிவான சந்திரகுலம் பாண்டுபுத்திரன் கூட்டமடா
 அருச்சுனன் புத்திரண்டா ஆனதொரு

வல்லரக்கன் 1200

தடந்தப்பி வந்துவிட்டேன் தர்மதுரை விட்டுவிடும்
 என்னையும் பாராட்டி எங்கள் ய்வரையும்

பாருமென்றான்

அய்வரையும் பாத்தால் ஆனபசி தீருமோதான்
 என்றுதான் சொல்லி அதங்கெட்ட வல்லரக்கன்
 வளபிமன் மேலே மரத்தைப் பிடிங்கிவிட்டான் 1205

அப்போது வளபிமன் அதட்டி எழுந்திரிந்து
 எண்ணாது எண்ணி எதுத்தானாம் வளபிமன்
 அப்போது வல்லரக்கன் அடிச்சான் மரம்பிடிங்கி
 வந்த மரமெல்லாம் வளபிமன் தட்டிவிட்டான்
 வளபிமன் கொக்கரித்து வானாலே தட்டிவிட்டான் 1210

வீச்சு மிகப்பட்டு விழுந்தானே வல்லரக்கன்
 தம்பிதப்பி வந்தது தர்மமடி எந்தாயே
 அப்பா மகனை அனுமைத்தீரு மேனியனை
 பூந்தோட்டந் தனில்வைத்துப் புறப்பட்டேன் எந்தாயே
 அப்போது கமலக்கன்னி அலறியே ஓடிவந்து 1215

பூந்தோட்டம் வந்து புத்திரனைத் தானெடுத்து
 வாரி யெடுத்து வர்ண முகநிதுடைத்துச்
 சேத்தி யெடுத்துத் திருமார்பில் முத்தமிட்டு
 உச்சி முகந்து உள்ளங்கால் முத்தமிட்டுத்
 தேடக் கிடையாது மகனே தேடியநாள் கிட்டாதே 1220

வருந்தக் கிடையாது வருந்தியநாள் கிட்டாதே
 நல்லநாள் கேட்டு நாளு முகிர்த்தமிட்டுக்
 கடோற்கயனைத் தானழைத்துக் கமலக்கன்னி
 யேதுசொல்வாள்
 அப்பா மகனே அறிவுள்ள அபிமன்னா
 மாயன்மகள் சுந்தரியை மாலையிட்டு வாடாநீ 1225

பாலுக் குடிச்சதுண்டு படைமுகமுங் கண்டதில்லை
 தயிரு குடிச்சதுண்டு தனிச்சபடை கண்டதில்லை
 மோகு குடிச்சதுண்டு மூண்டபடை கண்டதில்லை
 இப்படி முகமறியான் எதுத்தபடை வெல்லறியான்
 சந்திரனைக் கண்டதுண்டு சண்டைமுகங்
 கண்டதில்லை 1230

சூரியனைக் கண்டதுண்டு சூழந்தபடை கண்டதில்லை
 திரியோ தனன்படையைச் சேரவே தான்துரத்திக்
 கலியாண சோபனத்தைக் கட்டா முடியுமா
 போற்றி விடைகொடுத்துப் போய்வா மகனைபென்றான்
 மக்களிரு பேரும் வகையாகத் தெண்டனிட்டுத் 1235

தெண்டனிட்ட புத்திரனைச் சீமானய்ப்பா போய்வாடா
 வடபத்திர காசியம்மாள் வருவான் துணையாக!
 போமென்று சொல்லிப் புத்திரரைத் தானனுப்பி
 ஊரைவிட்டுக் காதவழி ஒருநொடியில் வந்தார்கள்
 அந்த வனங்கடந்து ஆப்பறமே போனார்கள் 1240

மாயனது கண்டு வகையாக முன்னனவந்து
 பாப்பாண வடிவெடுத்துப் பஞ்சாங்கங் கைப்பிடித்து
 ஒருமலையில் சுத்தவைத்து ஒருமலையில் காலுதைத்து
 அஞ்சம்பு தானெடுத்து அகலம்பு தீட்டுகுறான்
 அந்தநல்ல வேளையிலே அய்யனுங் கிட்டவந்து 1245

காலையும் வாங்குமடா கண்ணாளா தம்பியரே
 கால்வாங்கச் சொன்னதுக்குக் கண்டதுண்டம்
 பண்ணுவண்டா
 மாயனது கண்டு வண்டத்தனம் ஆச்சுதென்று
 தம்பியடா ராவானே சண்டைக்கே தீட்டுகிறாய்
 நீ தீட்டுகிற அம்பு செயிக்குமே செயிக்காதே 1250

சோதினை பார்க்கவேணும் துருசாகப் பேடுமென்றார்
 அப்பவே ராவானும் அடவாகக் கால்வாங்கி
 என்னதான் பேட எனக்கறியச் சொல்லுமென்றான்
 ஆலமரத் திலையைஒரு அம்பாலே எய்யுமென்றார்
 அப்பவே ராவானும் ஆண்டவனைத்
 தான்தினைந்து 1255

சறவனை அழைப்பதான் தயவாக உச்சரித்து
 இலைக்கிஒரு அம்பு இயல்பாகப் போனதுவே
 மாயனது கண்டு வகையாகச் சொன்னதுவே
 அதா தம்பிஒரு எலையை விட்டதுதான்
 அய்யனே இப்போது கேட்டாயோ
 இல்லைமென்றான் 1260

எங்களுட மாமன் ஆலிலைமேல் பள்ளிகொண்டார்
 அதுகண்டு ஒருஇலையை அடவாக விட்டுவிட்டேன்
 என்றுமிகச் சொன்னான் ஏற்றமுள்ள ராவானும்
 வாளிமன் கடுதற்கயனும் வந்தான்வனந்தனிலே
 ஊசி வனங்கடந்து உத்தராய் சப் பூமிவிட்டுச் 1265

சின்னென காடுஞ் செடியும் புனாந்தீரமும்
 நாகமலை தோகமலை நடுவேஒரு கரடிமலை
 கண்ணாடிமலை மேலிருந்து கரடிமலை சுததுவைத்துப்
 பதினெட்டு நாளைப் படைப்போர் வருகுகென்று
 அஞ்சம்பு தன்னெடுத்து அகலம்பு தீட்டுகிறேன் 1270

அந்த வழியே கடோற்கயனும் தந்தியரும்
 இருவரெண்டு பேரும் இஃமமாக வந்தார்கள்
 ஆரடா மலைமேலே அப்புக்கனத் தீட்டுறவன்
 கரலையும் வங்குமென்று கடோற்கயனுடி

சொன்னானாம்

திரியே தனன்சேனை தென்னவர்கள்

உள்ளதெல்லாம் 1276

முனுநான் தானும் முர்க்கமுள்ள சேவுகரும்
 என் காலின்கீழ் போனார்கள் கனத்தபடை மன்னவரும்
 கால்வங்கச் சொன்னதுக்குக் கண்டதுண்டம்

ஆக்குவண்டா

பேசாமல் போடா பேய்கொண்ட தேய்ப்பயலே

பயலென்று சொன்னதுக்குஞ் பன்லைப்

பிடுங்குவண்டா 1280

அதட்டி எழுந்திரிந்தான் ஆன கடோற்கயனும்
 கரடி மலையைக் காலாலே தானுதைத்தான்
 மலையிடிந்து விழுந்தது மகாமேரு போலையப்போ
 கண்டேதான் ராவானும் கடுவே தன்குத்தான்
 அலைக்கொட்டி வதுத்தானாம் அயிரா

பதமநித்து 1285

அஞ்சு மலையெடுத்து அடவாகத் தான்பேட்டான்
 எதுப்பட்ட மலைகளெல்லாம் இவ்வம்பஞ் சானதுவே
 கால்பட்ட மலைகளெல்லாம் கடுகுபொடி யாகுதுகாண்
 அப்போது ராவான் அப்பு தனையெடுத்து
 அக்கினி பாண்ட அடவாய்ச்ச சரிதழவிட்டான் 1290

மானத்துக்கும் பூமிக்கும் ஒருகுதே பாணமது
 கண்டான் கடோற்கயனும் கனமோசம் வந்துதென்று
 வாதூராசா வைநினைந்து வகையாக உச்சரித்தான்
 அப்பவே அம்பு அடவாக வந்ததுவே
 அக்கினி அம்பு அடவாக வந்ததுவே 1295

மழையம்பு தான்போய் வகையாகச் சுத்திவந்து
அக்கினி அம்பை அவிச்சதுகாண் அம்மாளை
பாணம் எழும்பிச்சு மகாமேரு தான்போலே
இருவரெண்டு பேரும் இரணகளில் ஆனதுவே
நாகபாணந்தொடுத்தான் நலமுடைய ராவானும் 1810

கெருடனைக் கண்டு கீழ்விழுந்து போனதுவே
அப்போது ராவானும் அடவாகத் தான்பாத்துச்
சரவனை அம்பைத் தானேதான் உச்சரித்துப்
போட்டானே அம்பு ராமபாணம் பூமியெல்லாந்
தான்நடுங்க
மாணத்திர விண்ணத்திர மாத்தான் முடியதிரப் 1805

பாணம் வகுகுறது மலைகள்பத்தி வேகுதிப்போ
கடோற்கயன் அப்போ கண்ணாரக் கண்டானாம்
அய்வரையும் தான்றினைந்து ஆயிரா பதமெடுத்து
எதிராகப் போட்டானாம் வாளு ரெண்டுதுண்டம்
ஆனதுவே
இவன் போடுகுற அம்பு அவன்காலில்
விழுந்ததுவே 1810

அவன் போடுகுற பாணம் இவன்காலில் விழுந்ததுவே
வாறதொரு பாணமெல்லாம் மலராய் விழுந்ததுவே
அந்திரத்துத் தேவரெல்லாம் அதிசெயமாய்ப்
பார்த்துநிற்க
இந்த உலகில் இயல்போடு கண்டதில்லை
வாலியுட போரோ மாயனுட தன்போரோ 1815

வீமனுடபோரோ விசையனுட தன்போரோ
இதுஆளு போரென்று அடவாகப் பாத்தார்கள்
தேவர்கள் புத்திருக்கத் திரமாய்ப் பொருதார்கள்
அப்போது ராவான் அடவாகக் கிட்டவந்து
ஆரடா தம்பிஉங்கள் வங்கிஷத்தைச்
சொல்லுமடா 1820

சொல்லாதே போனாக்கால் என்சீவனை
 மாய்த்திருவேன்
 மலையிலே உண்டோடா மக்களுட தன்உறவு
 சண்டையிலே உண்டோடா ஒப்பாரி பிடிக்குறது
 ஏண்டாநீ இப்போ இழப்புப் பறையாதே
 அப்போது ராவான் அடவாகச் சொன்னதுவே 1325

நீ சொல்லாதே போனாலும் நான்தானும்
 சொல்லுகிறேன்
 என்னோடே சொல்லாதே இந்த மலையோடே
 சொல்லுமடா
 அப்போது ராவானும் அடவாகச் சொன்னதுவே
 மலையேநீ கேளும் வங்கிஷத்தைச் சொல்லுகிறேன்
 ஆரியகுல வங்கிஷமாம் சூரியகுல வங்கிஷமாம் 1330

பரிவான சந்திரகுலம் பாண்டுபுத்திரன் கூட்டமடா
 தாரார் புகழுடையான் தர்மருக்கு நேரிளையான்
 ஊரார் புகழுடைய உற்றபுகழ் அருச்சுனனாம்
 அருச்சுனன் குமாரன் ஆனதொரு ராவாண்டா
 அப்போ கடோற்கயனும் அடவாக ஓடிவந்து 1335

கட்டி அழுதார்கள் கண்கள் சிலையோடக்
 கடோற்கயனும் ராவானும் கண்ணான வாளபிமனுமாய்
 மூவரும் கூடி அழுதார்கள் கானகத்தில்
 கூடப் பிறக்கத்தம்பி கோடிநாள் சென்றிடுமே
 சேரப்பிறக்கத் தம்பியரே சேனைநாள் சென்றிடுமே 1340

தேடக் கிடையாதுதம்பி தேடியநாள் கிட்டாது
 வருந்தக் கிடையாதுதம்பி வருந்தியநாள் கிட்டாது
 அழுது புலம்பி அய்வர்பெற்ற டத்தீரரும்
 தம்பியரே கண்துடைத்துத் தாடாளா எங்கைவந்தாய்
 அப்போ கடோற்கயனும் அடவாகச்

சொன்னதுவே 1345

மாயன்மகன் சுந்தரியைத் தம்பியாக்கு மாலையிட
வந்தோமே
அந்தமொழி கேட்டு ஆனதொரு ராவானும்
தீரியோ தனன்படையுத் தென்னவர்கள்
உள்ளதெல்லாம்
என், காவின்கீழே போனார்கள் கனத்தபடை
மன்னரெல்லாம்
சேதியறிந் தால் அவர்கள் சீவனை வாங்கிடுவேன் 1850

ஆகட்டும் தம்பியரே இனியாகு தம்பப் போறார்கள்
என்றுசொல்லித் தானும் ஏற்றமுள்ள ராவானும்
நாகக்கன்னி அரமணைக்கி நடந்தார்கள் மூவகுமாய்
அந்த வனங்கடந்து அயிரை பதங்கடந்து
முங்கி வனங்கடந்து முந்நூற்றிக் காதவழி 1855

நாகக்கன்னி அரமணைக்கு நன்றாய் நடந்தார்கள்
அப்போது நாகக்கன்னி அடவாய்க் கொலுவிருந்தாள்
மூவரும் வந்து மலர்தூவித் தெண்டனிட்டுத்
தெண்டனிட்ட புத்திரரைத் திக்கென்று தானெடுத்து
அப்பாமகனே இவர்கள் ஆரென்று கேட்டாளாம் 1860

எந்தாயே நாகக்கன்னி ஏற்றமுள்ள தாயாரைக்
கடேற்கயன் வான்வீமன் உனக்குத்தான் புத்திரண்டி
அலறி எழுந்திருந்து ஆனதொரு நாகக்கன்னி
வாரி யெடுத்து வரிசையுள்ள புத்திரரைத்
தேத்தி யெடுத்துத் தென்னவர்கள் மெய்த்தட்டவே 1865

கட்டிக் கருப்பைக் கண்ணார முத்தமிட்டு
என்கவலை தீர்க்கவந்த எனக்கேத்த புத்திரரைத்
தம்பியரே நீங்கள் தனிச்சுவழி வந்ததென்ன
அந்தமொழி கேட்டு ஆனதொரு ராவானும்
மாயன்மகன் சுந்தரியை மாலையிட வந்தார்கள் 1870

நல்லதென்று சொல்லி நாகக்கன்னி அப்போது
சம்பங்கி எண்ணெய்கொண்டு தலைகோதிச்

சினுக்கெடுத்து'

போசனமும் பண்ணிப் புழுஞ்சுவ்வாதணிந்து
நல்லநாள் கேட்டு நலுங்கிட்டாள் மாப்பிள்ளைக்குக்
கங்கணமுங் கட்டிக் கடுகவே பயணம்பண்ணி 1875

ராவாணைத் தானழைத்து நல்லதொரு நாகக்கன்னி
தம்பி இளவரும் தனிச்சுவழி போனதில்லை
இப்படி முகமறியான் எழுத்தபடை வெல்லறியான்
கததி பிடிச்சதுண்டு கனத்தபடை கண்டதில்லை
சங்குதுவா ரகாபிரிக்கித் தாடாளா நீபோய்த்தான் 1880

கலியாண வாசலுக்குக் கருத்தாகப் போயிருந்து
ஆராகு வந்தாலும் அஞ்சாதே என்மகனே
சேனைபடை வந்தாலும் சேரவே தான்துரத்திக்
கலியாண காரியத்தைக் கைநழுவப் பாராதே
வாழ்த்தி விடைகொடுத்து மந்த்ரவாள்

கைக்கொடுத்துப் 1885

போற்றி விடைகொடுத்துப் போய்வா

மகனையென்றாள்

பக்கத் துணையாகப் பத்திரகாளி தன்வருவாள்
கூடத் துணையுமுண்டு குளுந்தவே லாயதரும்
அய்வர் துணையுமுண்டு அஞ்சாதே போடாநீ
என்றதான் சொன்னாள் ஏற்றமுள்ள நாகக்கன்னி 1890

அந்த மொழிகேட்டு ஆனதொரு ராவானும்
கடோற்கயன் வாள்வீமன் ஆனதொரு ராவானும்
முவரும் எழுந்திரிந்து மூணுநரஞ் சுத்திவந்து
காணுகுறோம் தாயே கனகமுடி பொற்பாதம்
தெண்டனிட்ட புத்திரரைத் திக்கென்று

தானெடுத்து 1895

இன்னப்பதம்பெறுவீர் ஈசர்பதம் உண்டாவீர்
 தாலியும் கூறையும் தப்பாதே தான்கொடுத்து
 வரிசை யுடமை வகையாகத் தான்குடுத்துத்
 தம்பி கலியாணம் சடுதியில் முடியுமீப்போ
 நாகக்கன்னி மகனை நன்றாய்ப் பயணம்பண்ணிப் 400

போடா மகனையென்று போற்றி விடைகொடுத்தாள்
 மற்று மொருகால் மாதாவைத் தெண்டனிட்டுத்
 தெண்டனிட்ட புத்திரரைத் திக்கென்று தானெடுத்து
 அப்பா மகனே அறிவுள்ள புத்திரனே
 தம்பியரும் நீயும் தாடாளா போய்த் திரும்பு 1405

விடைவாங்கிக் கொண்டு வெளிப்பட்டுப் போனார்கள்
 ஊநு கடந்து உத்திராட்சப் பூமிவிட்டு
 நாடு கடந்து நாகமலை தான்கடந்து
 மூங்கி வனங்கடந்து முந்நூற்றிக் காதவழி
 நாகமலை தோகமலை நடுவேயொரு
 செம்பொன்மலை 1410

நாலுமலைக் குள்ளே நடுச்சந்து தடமுங்கண்டு
 சாஸ்திரக் கொடிவேந்தன் சகாதேவன் புத்திரனும்
 தொந்திசெட்டி தானும் வெள்ளிக் கோல்தனிலே
 திறந்து விடுகுறவன் நேசமுள்ள தொந்திசெட்டி
தொந்திசெட்டி சண்டை :
 மூவரும் போயி முன்னாக நின்றார்கள் 1415

சகாதேவன் புத்திரனும் தப்பாமல் தான்பார்த்து
 எங்கையடா போறாய் எனக்கறியச் சொல்லுமடா
 தூரம் வடதேசம் துலைதூரம் போறமடா
 தடத்தையும் விட்டுத் தாடாளா நீவிலகாய்
 ஏதடா நீயும் எண்ணாமல் சொன்னதுதான் 1420

திரியே தனன்படையும் தென்னவர்கள்

உள்ளதெல்லாம்

நிறுத்துப் பலம்காட்டி நேராக விட்டேன் நான்
அவனிலும் நீங்கள் ஆண்மையுள்ள சேவுகரோ
நிறுத்திவிட்டு வேனென்று சொன்னானாம்

தொந்திசெட்டி

அப்போது ராவான் அடிமன்னன் கடோற்கயனும் 1425

நிறுத்து விடுவனென்று சொன்னியடா நீயலே
பயலென்று சொன்னதுக்குப் பாரடா என்சமர்த்து
ஒண்ணுக்கு ஒண்ணு ஓரசுவந்து நேந்துதிப்போ
வெள்ளிக்கோல் தடியாலே வீசினான்

தொந்திசெட்டி

மூன்றுபே ருங்காத்தில் முக்காதம் போனதுவே 1480

திரும்பியே ஓடிவந்து தீயாய் எரித்தார்கள்
அப்போது தொந்திசெட்டி அடவாக ஏதுசொல்வான்
திரியே தனன்சேனை சேந்தபரி வாரமெல்லாம்
நிறுத்து விடுகுறவன் நில்லடா மூவருந்தான்
அப்போ கடோற்கயனும் அமட்டியே

ஏதுசொல்வான் 1435

எடக்கேடு பேசுதே எனக்கறியச் சொல்லுமடா
ஆரடா கேக்கிறவன அஞ்சாமல் நீயுமிப்போ
ஆரடா தப்பியுங்க வங்கிஷத்தைச் சொல்லுமடா
எங்களுட வங்கிஷத்தை இப்போது

சொல்லுகிறேன்

பரிவான சந்திரகுலம் பாண்டுபுத்திரன் கூட்டமடா 1440

தாரார் புகழடைய தருமருக்கு நேரிளையான்
சாத்திரக்கொடி வேந்தன் சகாதேவன் புத்திரண்டா
அப்போது ராவானும் அடவாகக் கிட்டவந்து
கட்டி அழ்தாரர்கள் கண்கள் சீலையோட
தாலுபேருங் கூடி நடந்தார்கள் அப்போது

1445

தில்லை வனங்கடந்து திருவேலாங் காடுவிட்டுச்
 சிள்ளென்ன காடுஞ் செடியும் புனாந்திரமும்
 காடு கடந்து கானகங்கள் தாண்டிவந்து
 வீரதங்காள் அரமனைக்கு வீடுதிக்கி வந்தார்கள்
 நாலுபேரும் வந்து நலமாகத் தெண்டனிட்டுத் 1450

தெண்டனிட்ட புத்திரரைத் திக்கென்று தாண்டித்து
 ஆரடா தம்பி அறிய உரையுமடா
 எந்தாயே மாதாவே இனிக்கொளும் என்வார்த்தை
 அர்ச்சனன் புத்திரன் ஆனதொரு வான்வீமன்
 அப்போது வீரதங்காள் அலறி எழுந்திருந்து 1455

வாசி யெடுத்து வர்ணமுக முத்தமிட்டுத்
 தேடும் திரவியமே சசமுமணிபே எங்கைவந்தாய்
 வந்ததொரு காரியத்தை வகையாகச் சொல்லுமையா
 நல்லமுடி ராவானும் நலமாகச் சொல்லுற்றான்
 ஆத்தாளே வீரதங்காள் அபிசேகப் பத்தனியே 1460

மாயன்மகள் சுந்தரியை மாலையிடப் போறமர்மா
 அந்தசொழி கேட்டு ஆனதொரு வீரதங்காள்
 போங்களென்று சொல்லிப் போற்றி வடைகொடுத்தாள்
 தன்னுட மகனைத் தனியாய்ப் பயணம்பண்ணிப்
 போடா மகனையென்று பிரியமுடன்
 சொன்னதுவே 1435

சொல்லி யனுப்பிக்கொண்டு துருசாகப் போறார்கள்
 ஊரு கடந்து உத்திராட்சப் பூமிவிட்டுக்
 காடு கடந்து கரடிமலை தாண்டிவந்து
 நாடு கடந்து நல்லபுனந் தாண்டிவந்து
 சங்குதுவ ரகாபுரிக்கித் தானாக வந்ததுவே 1470

பூந்தோட்டந் தன்னில் போட்டார்கள் கூடாரம்
 மாயனது உண்டு வகையாகத் தான்பார்த்து
 மருமகன் வந்த வகையறிந்து அப்போது
 தன்னுட மனது தானேதான் பூரித்து
 இப்படித் தானும் இருக்குமந்த வேளையிலே 1475

திரியோ தனன்கூட்டம் தென்னவர்கள் கண்டார்கள்
 ஏதடா கூடாரம் எதுராளி வந்தானோ
 என்று பயந்து இருக்குமந்த வேளையிலே
 மாயன் பெருமானும் வகையாகக் கிட்டவந்து
 திரியோ தனன்படைகயத தக்கென்று

நான்பார்த்து 1480

ஏதுக்கும் அஞ்சாதே துணிகளேளும் என்வார்த்தை
 நாகராசாக் கூடாரம் நமக்கென்ன வந்தாக்கால்
 என், கலியாண வசலுக்குக் காரியமாய் வந்தார்கள்
 அதுகொண்டு* எங்களுக்கு அலுவலில்லை விட்டுவிடு**
 கலியாண காரியத்தைக் கடுகவே நேமியுங்கள் 1485

காவலிகப் பத்திரமாய்க் கட்டாக நீயிருங்கள்
 என்றுசொல்லிப் போட்டு ஏற்றமுள்ள மாயவனும்
 மருமக்கள் தனக்கு வகையாக அப்போது
 போசனமும் பெரிகறியும் போகவே தானேடுத்து
 ஆயிரம் போளையிலே அடவாக வேயனுப்பி 1490

வரிசைகொண்டு போறமென்று வந்தார்கள் அப்போது
 போனைவந்த போதே பெண்ணுமிக வந்துதடா
 என்றுசொல்லித் தானும் இருக்குமந்த வேளையிலே
 வாளா அரிமன் வகையாக ஓடிவந்து
 ஆண்டிச்சி வீட்டில் அடவாக வந்தானாம் 1495

மாயன்மகள் சுந்தரிகி மாலையிகக் கட்டையிலே
 அந்தநல்ல மாலையை அடவாகத் தான்வாங்கித்
 தன், கணையாழி மோதிரத்தை வைத்துக்கட்டினான்
 அப்போது
 பூவிலே மோதிரத்தை வைத்துக்கட்டினான் அப்போது
 மாயன் பெருமான் வகையாய் எழுந்திரிந்து 1500

* அதுகண்டு (1826)

** விட்டுவிடும் (1826)

சுந்தரியாள் அரமனைக்கித் துருசாக ஓடிவந்து
என்றாயே சுந்தரியே என்வார்த்தை நீகேளும்
கலியாணம் என்று கடுகவே ஓடிவந்தேன்
செல்லக் கர்யாணம் சிறப்புடனே பண்ணுகிறேன்
அமுமைக் கலியாணம் அருசாகப் பண்ணுகிறேன் 1505

சாத்தினாள் பொற்கதவைவத் தாள்பூட்டி

மண்ணறைந்தாள்

முத்தான கண்ணீரை முதுமையில் சோரவிட்டாள்
பவளம்போல் கண்ணீரைப் பக்கமே சோரவிட்டாள்
அத்தை மகனிருக்க அவலீவந்து நேந்துதென்று
மாமன் மகனிருக்க வந்ததே அவகேடு 1510

நாயேனு மடிமேலே நாயகமோ யேறறவள்
பேயனின் மடிமேலே பெண்கொடியோ யேறறவள்
தன்னுட அரமனையில் அக்கினியைத் தாண்டொருத்தி
அக்கினியில் விழுவமென்று ஆர்க்கரித்துக் கொக்கரித்து
வீரசடை போட்டு வெளிப்பட்டு நிற்கையிலே 1515

ஆண்டியுட மாலை அடவாகக் கொண்டுவந்து
சுந்தரியாள் அரமனைக்கித் துருசாகக் கொண்டுவந்தார்
ஆத்தாளே சுந்தரியே அபிசேகப் பத்தினியே
பூமாலை வந்துதம்மா பொற்கொடியே மாதாவே
அப்போது சுந்தரியாள் அடவாகத் தான்பார்த்துப் 1520

பூவை முடிக்கப் புண்ணியமும் பெற்றேனோ
அக்கினியில் விழுந்து அனலாகப் போறேன் நான்
ஆத்தாளே சுந்தரியே அடவாகச் சொல்லுகிறேன்
பூமாலை வந்தால் புருசன்வந்தான் என்பார்கள்
புருசனோ டொக்கும் பூமாலை வாங்குமாம் 1525

அப்போது சுந்தரியாள் அடவாகச் சொன்னாளாம்
 தாதியரைத் தானழைத்துத் தானாகச் சொன்னதுவே
 பூவையிக வாங்குமடி பேரான பாங்கியரே
 வாங்கிவந்து பூவை வகையாகக் கைக்கொடுத்தாள்
 பூவையும் வாங்கிப் பொற்கொடியாள்

கண்ணிலொற்றியே பாத்தாள் 1530

அப்போ கணையாழி மோதிரமும் அமுந்திச்சே
 சுந்தரிக்கும்

கணையாழி கண்டவுடன் கார்குழலாள் சுந்தரியும்
 தலைவாசல் திறந்து தகப்பனுக்கு ஆளுவிட்டாள்
 மாயன் எழுந்திருந்து வகையாக ஓடிவந்து
 அய்யரைக் கண்டு அடிவணங்கித் தெண்டனிட்டு 1535

மாயன் பெருமாளே மனதின்படி யாச்சுதய்யா
 மணவறையுஞ் சேடித்து மாப்பிளையும் வையுமிப்போ
 அந்தமொழி கேட்டு அடவாக ஓடிவந்து
 சுந்தரியும் அப்போது துருசாக வந்தாளே
 திரியோ தனபெருமாள் தென்னவர்கள்

உள்ளதெல்லாம் 1540

கவியாண வாசலிலே கடுகவே வந்தார்கள்
 பவளக்கால் தூணில் பக்கவளை தான்போட்டுத்
 தென்ன மரம்பிளந்து சிங்காரந் தானொழிதி
 வன்னி மரம்பிளந்து வகையாய்ப் பந்தலிட்டுச்
 சித்திர மெழுதிச் சிறப்பாய் அலங்கரித்து 1545

அன்ன மெழுதி அதீன்மேல் கீளியெழுதி
 வர்ணமுடன் குயிலு மகிழ்ந்துவினள யாடல்செய்து
 அமிவல மாக அரசாணி முன்னாகப்
 பிரம்பு வலமாகப் பேய்க்கரும்பு முன்னாகச்
 சாலுங் கரகமும் தண்ணீரும் முன்னாகப் 1550

பட்டாலே மேல்கட்டுப் பாங்காய் அலங்கரித்து
முத்துச் சரங்கள் முன்னாகத் தொங்கலீட்டுப்
பவளச் சரங்கள் பத்துலட்சந் தொங்கலீட்டு
மணவறைப் பந்தலிலே மாணிக்கக் தான்பரப்பிக்
காலுகுக் காலு கண்ணாடி கட்டிவைத்து 1555

லக்கண குமாரனுக்கும் நல்லதொரு சுந்தரிக்கும்
பங்குனி மசம் பதினஞ்சாந் தேதியிலே
வெள்ளிக் கிழமை விசைய திசமியிலே
கல்யாண மென்று கனகமுர சறையுமென்றாள்
கல்யாணங் கல்யாணங் காரியையாள்
கல்யாணம் 1560

கோத்தமுத்தைச் சரந்தூக்கிக் கோராத பத்த
மணல்பரப்பிப்
பூமாலை பொன் மாலை பேரத அலங்கரித்துத்
தங்கத் தகட்டாடல் லக்கணாக்குச் சரீரம் தெரியாமல்
மணவறை சோடிச்சார் மண்டலங்கள் மெச்சிடவே
இந்த படி பண்ணி இருக்கின்ற வேலையிலே 1565

முரசோசை கேட்டு மோசமாய்க் காணுதிப்போ
என்றுசொல்லி ராவான் எடிந்திநுந்தான் அப்போது
தம்பி யரையழைத்துத் தலைவ சல் பாத்திரென்று
இடையென்று வேசம் இதமாகத் தானெடுத்து
நாமத்தைக் குழைத்து நன்றாக அப்போது 1570

மாயன் துணையெனவே மனதில் மிகநினைந்து
நெத்திக்கு முணுபட்டை நெடுகவே தான்போட்டுத்
தோளுக்கு முணுபட்டை துநசாகப் போட்டானாம்
முழங்காலுக்கு நாலுபட்டை நாமமும் போட்டானாம்
கண்ணுகள் ரெண்டுங் கறுங்காடு போலையப்போ 1575

உதிகள் ரெண்டும் குளக்கரையின் ஏரியைப்போல்
 பாச்சனப்பால் எருக்கிலப்பால் பத்துமிடா தான்பிடித்துக்
 கள்ளிப்பால் கூடக் காவடியில் கட்டிக்கொண்டு
 அம்பது கலப்பால்ஒரு காவடியில் கட்டிக்கொண்டு
 கீழக்குத் தலைவாசலிலே கடுமாய்க்கொண்ட
 காவல்வைத்துத் 1550

தெற்குத்தலை வாசலிலே வாளபிமனைக்
 காவல்வைத்து
 மேற்குத்தலை வாசலிலே தொந்தீசெட்டியைக்
 காவல்வைத்து
 வடக்குத்தலை வாசலிலே வந்தானாம் ராவானாம்
 தலைவாசல் காரர்கண்டு தடுத்தார்கள் அப்போது
 மாயன் பெருமாள் மனைப்பொங்கலுக்குப் பாலுமே
 போகுதடா 1585

அப்பணையில் லாமல் அரமனைக்கு விடுவதில்லை
 திரியோ தனனைக் தெண்டனிட்டுச் சொன்னானாம்
 இடையனைப்போல் தலைவாசலில் ஏகமாய்
 நின்றுகொண்டு
 மனைப்பொங்கலுக்குப் பாலு வரிசைகொண்டு
 போறானாம்
 அதுகண்டு ஓடிவந்தேன் அப்பணையோ
 ஆண்டவனே 590

தலைவாசலுக்கு அப்புறந்தே தள்ளிவிடச்
 சொன்னானாம்
 அப்போது துரோணாசாரி அடவாக யேதுசொல்வான்
 ஒருத்தன்வந்து பூந்தாலே உலகம் அழியுமோதான்
 விட்டுவிடும் என்று விடைகொடுத்தார் அம்மாளை
 விடைவாங்கிக் கொண்டு வீதிவருகையிலே 1595

இருப்புத்தலை வாசலிலே இடித்து விழுக்காட்டிக்
கொண்டு வந்த பாலைக் கோபமாய் இறைதகவீட்டான்
காவடிமயத் துணுண்டத்துக் கடுகவே வாறானாம்
கண்டாளே சுந்தரியாள் கண்ணார ராவானை
மச்சாண்டார் வாரரென்று மறபிசு

ஒதுங்கிநின்றான் 160

அப்போது ராவானும் ஆனதொரு சுந்தரியை
இனிமேலும் சிந்திப்பையை எண்ணாமல் வீட்டுவீடு
என்று சொல்லிச் சுண்ணாம்பை எடுத்தான்

மலைபோலே

மலைபோலே தானெடுத்து வாயிலே போட்டானாம்
வாயிலே போட்டு வகையாகத் துப்பிவீட்டான் 1605

பதினாயிரம் பேர்கண்ணில் பாக்காய் விழுந்ததுவே
அய்யோவென்ற சத்தம் குரவங்கள் ஆனதுவே
கோவென்ற சத்தம் கோட்டையெல்லாம் ஆனதுவே
அப்போது ராவானும் அடித்தானாம் கோபங்கொண்டு
கண்டு மிரண்டார்கள் கனத்தபடை

மன்னரெல்லாம் 160

கீழக்குத் தலைவாசலுக்கு ஓடியே வந்தார்கள்
கடோற்கயன் அடிக்கிறது கண்ணுவிண்ணுந் தெரியாது
வடக்குத்தலை வாசலிலே வாளா மன் கொல்லுசுறான்
தெற்குத்தலை வாசலிலே தொந்தசெட்டி அடிக்குறான்
வாளெடுத்துக் கச்சை கட்டி வாளபிமன்

வெட்டுகுறான் 1615

ஆனைத் தோலாலே அடித்தான் கடோற்கயனும்
வெள்ளிக்கோல் தடியாலே வீசினான் தொந்தசெட்டி
நல்லமுடி ராவானும் நாலுதிக்ளும் வீசுகுறான்
கலியாணம் என்றுவந்தோம் கல்லெடுப்பு ஆனதுவே
திக்கென்று ஓடித் திசைமாறிப் போனார்கள் 1620

காயம்பட்டுப் போனார்கள் கணக்கு வழக்குமில்லை
 கொள்ளை குடுத்தவர்கள் கோடிமன்னர் தாலாக
 இப்படி யாக இரணகலம் ஆச்சுதங்கே
 கடுசற்கையன் தானும் கடுகவே ஓடிவந்து
 கண்டு வழியிலே காங்கையனைக் கட்டாளாய்த்

தான்பிடித்துப் 1625

பின்கட்டாய்க் கட்டித் தம்பிகையில் தான்கொடுத்து
 அளிஞ்சிப் புதையை அடவாகத் தான்பாத்து
 ஊனாம் புதையை ஒருநெடியில் போய்வளைந்து
 நொச்சிப் புதையை நொடிக்கமுன்னே போய்வளைந்து
 செடிகள் மலைகளெல்லாஞ் சேரவே

தான்புரத்தி 1630

வளைந்து பிடித்தார்கள் வந்ததொரு மன்னரெல்லாம்
 திரியோ தானும் அவை தம்பிமார் அத்தினையும்
 ஊனாங் கொடிபிடிங்கி ஒன்பது தாம்புகட்டி
 அரசர்மக்கள் அத்தினையும் அன்பது ஓம்புகட்டிப்
 படைத்தலைவர் மன்னவரைப் பதினஞ்சு

தாம்புகட்டி 1635

வீசினான் துடையோடே வீரராய் நடந்தார்கள்
 சங்குதவ ராபுரிக்குத் தள்ளியே வந்தார்கள்
 மணவறப் பந்தலுக்கு வகையாகக் கூட்டிவந்து
 காலுக் கொடுவனைக் கூட்டினார் அப்போது
 தொண்ணூறு தொன்பகுபேரைத் தூணிலே

கூட்டிவைத்தார் 1640

படைத்தலைவர் மன்னவரைப் பாங்காய் வருஞ்சுகட்டி
 அவன் தாப்பமார் பார்த்திருக்கத் தானாகக் கூட்டிவந்து
 நல்லதப்பி நானிதனை நலமாகக் கூட்டிவந்து
 லக்கணன் தலையிலே நலமாக அப்போது
 சிறுநீரை விட்டுச் சிரைத்தார்கள் அப்போது

1645

அஞ்சு கவறாய்ச் சிரைத்தாரிகள் அப்போது
வண்ணன் சிறுசூதிரை வகையாகக் கொண்டுவந்து
ஆட்டுத்தோல் கல்லணையாய் அடவாகத்

தான்போட்டு

ஊனங் கொடியை அங்கவடி தாண்டேர்த்துப்
பீத்தமுறல் ஆலவட்டம் பிடிக்கவே சொன்னார்கள் 1650

எருக்கலப்பூ மாலை எடுக்கவே சொன்னார்கள்
வெஞ்சாமரம் என்று விளக்கமார் வீசிவரப்
பட்டணமுஞ் சுத்திப் பாங்குடனே வந்தபின்பு
நாய்ப்பீயைத் தான்கரைத்து நலமாகத் தாதியர்கள்

கொண்டுவந்தார்

ஆலாத்தி சுத்தி அடவாக லக்கணர்க்கு 1655

அரசாணிக் கிட்ட அடவாகக் கொண்டுவந்தார்
அத்திமுளை கொண்டு அஞ்சுமுளை தான்பிடித்துக்
காழ்க்கு ரெண்டுமுளை கைக்குரெண்டு முளையறைந்து
பிண்ணுமொரு முளையூணிப் பேசாமல் வரிஞ்சுகட்டி
அவன்தலையில் சாணி அடவாய் உருட்டிவைத்து 1660

ஆயிரம் பெருந்தாளி அவன்தலையில் வைத்தார்கள்
கைக்குரெண்டு தீவட்டி கடுகக் கொடுத்தார்கள்
அப்போது தம்பியரே அருமைக் கவியாணம்
பருப்பில்லாக் கவியாணம் பாத்தவர்க்கும் ஏறாது
எண்ணெயில்லாத தீவட்டி எரியுமோ

வையகத்தில் 1665

மாயனில்லாக் கவியாணம் மண்டலத்துக் கேறாது
மாயனைப் பாத்து வகையாகக் கொண்டுவாரேன்
தம்பி கடோற்கயனே தட்டாள எச்சரிக்கை
என்றுசொல்லி ராவான் எதமாக வாராணம்
மலைகள் செடிகளெல்லாய் வகையாகத்

தான்பார்த்துச் 1670

சுத்தாத ராட்சியத்தைச் சுத்தி மிகப்பார்த்து
வனங்கள் அதிர வகையாகத் தான்பாத்து
மாயனைக் காணாமல் மதிமயங்கி ராவானும்
ஏரிக்கரை மேலே எதுக்க வருகையிலே
ஏரிக்குங் கீழே இளஞ்சுள்ளி யாய்முளைத்தார் 1875

நாராயணன் சுள்ளியென்று நலமாகத் தான்வளர்ந்தார்
கள்ளிச் செடியைச் சுத்தியே ஓடிவந்து
மாயன் பெருமாளே மண்ணில் ஒளிவதுண்டோ
சுள்ளிச் செடியைச் சுத்திவந்து தெண்டனிட்டுக்
கண்டாரே மாயவரும் கனகமுடி ராவானை 1850

தவளையென்று வடிவெடுத்துத் தண்ணீரிலே
போய்விழுந்தார்
முதலையென்று வடிவெடுத்து முக்காலு |

போய்விழுந்தார்
ஆமையென்று வடிவெடுத்து அடவாகப் போனதுவே
குரவனென்று வடிவெடுத்துக் குத்துணர் கோலாலே
அப்பவே மாயன் ஆகாச மாய்ப்பறந்தார் 1885

ராசாளி யென்று நலமாக வேதுடந்தான்
எலியென்று வேசங்கொண்டு இறங்கினார் பூமியிலே
பூனையென்று தான்போய்ப் பிடித்தான் பிடனியிலே
மெச்சினேன் மருமகனே விட்டுவிடு சொல்லுகுறேன்
உங்களுட பெண்ணை ஒருவருக்குங்
கொடுப்பேனோ 1890

நீங்களும் வல்லையென்று வழிபாத்து நானிருந்தேன்
ராவானே நீயும் நான்சொல்லக் கேளுமனி
திரியோதனன் பாத்திருக்கத் தென்னவர்கள் மூன்னாகக்
கட்டிக்கொண்டு போடாநீ கனத்ததொரு ராவானே
கம்பிளிக் கயறாலே கட்டினான் மாயவரை 1895

ராவானும் தம்பியர்க்கு நலமாகச் சொன்னதுவே
 இப்பவல்லோ பாண்டவர்கள் இந்த அருமைதனைப்
 பார்க்கவேணும்
 அருமைக் கரியாணம் ஆர்பார்க்கப் போறார்கள்
 அய்யவரையுந் தான்நினைந்து அடவாக நின்றார்கள்
 வனம்போன பாண்டவர்கள் வைகைக்
 கரையோரம் 1700

அல்லிக் கிழங்குவெட்டி அடவாகக் கொண்டுவந்து
 வேகவைத்துத் தின்று வெளிப்பட்டு நின்றார்கள்
 வண்ணான் துறையும் வகையான கோம்பக்குள்ளே
 அயிவரளிச் செடியிலே அய்வரை போய்ப்படுத்தார்
 வலதுதோள் துடித்திடும் வகையான
 பஞ்சவர்க்கு 1705

அப்போது தர்மர் அடவாய் எழுந்திருந்து
 அயிவரளிச் செடியிலே பல்வி அலைகொட்டிச்
 சொன்னதுவே
 சொன்ன வசனத்தைத் தோற்றமுள்ள பஞ்சவர்கள்
 அந்த வசனத்தைத் தம்பி அடவாகச் சொல்லுமென்றார்
 நல்லதென்று சொல்லி நலமாகச் சுத்திவந்து 1710

அப்பனையோ சாமியென்று அடிவணங்கித்
 தெண்டனிட்டு
 நல்லதடா சகாதேவா நலமாகப் பாருமடா
 அப்போது சகாதேவன் ஆண்டு மிகப்பாத்து
 ஆண்டவனே அண்ணாவி அடியேனுஞ்
 சொல்லுகிறேன்
 சவனத்தைப் பாத்துத் தப்பாமல் சொல்லுகிறேன் 1715

திரியோ தனன்பாவி தீரவியத்தைத் தாண்கொடுத்து
 மாயன் பணம்பாங்கி வகையாக வந்தல்லவோ
 லக்கண குமாரனுக்கு நாள் குறித்து வந்தாப்போல்
 அடியின் பிறகே ஆனபடை உள்ளதெல்லாம்
 கன்னனும் காங்கையனும் கதித்ததொரு
 சல்லியனும் 1720

திரியோ தனப் படையும் தென்னவர்கள் தன்படையும்
சேனைபடை உள்ளதெல்லாம் சேரவே கூட்டமிட்டுத்
பூவரகா புரியிலே சோபனங்கள் காணும்ய்யா
அந்தநல்ல சேதி ஆடவாகக் கேட்டாப்போல்
தொந்திசெட்டி தானுங் கூடவே வந்தல்லவோ 1725

நால்பேரூங் கூடி நலமாய் வளைந்துகொண்டு
ஆனைபடை சேனையெல்லாம் அடவாகத்
தான்துரத்திக்
குதிரைடை சேனையெல்லாம் கொக்கரித்துத்
தான்துரத்தி
வெட்டித் துரத்தி வெத்தகொண்டார் அம்மானை
கண்டு பயந்து காட்டிலே ஓடிவந்தார் 1730

அடியின் பிறகே அடவாய்த் துடந்துவந்து
அளிஞ்சிப் புதையிலே அடவாகத் தான்பாத்து
நொச்சிப் புதையிலே நூறுபேர் தனைப்பிடித்துக்
கூடாரம் போட்டாப்போல் கோடிடால் நட்பாப்போல்
குளத்தாங் கரையோரம் கோடிடால்
நட்டாப்போல் 1735

கையொடிஞ்சு காலொடிஞ்சு சனத்த படை முரிஞ்சு
கலியாணம் என்றுவந்தோம் கல்லெடுப்பு ஆனதுவே
ஊணாம் புதையில் ஒளிஞ்சசனம் அத்தினையும்
ஒளிஞ்சசனம் அத்தினையும் ஒடுநொடியில்
தான்பிடித்துத்
திரியோ தனனையும் அவன்தம்பிமார்
அத்தினையும் 1740

ஊணாங் கொடிபிடிங்கி ஒன்பது தாம்புகட்டி
படைத்தலைவர் அத்தினையும் பநினஞ்சு தாம்புகட்டி
முன்னாகத் தள்ளி வீசிவிட்டான் ராவானும்
துவரகா புரிக்கித் துருசாகக் கூட்டிவந்து
கலியாணப் பந்தலிலே காலோடே கட்டிவைத்து 1745

லக்கணனைக் கூட்டிவந்து நடுச்சபையிலேநிறுத்தி
நல்லதம்பி நாவீதனை நலமாகக் கூட்டிவந்து
சிறுநீர் தலையில்விட்டுச் சிறப்பாக மோளையிட்டு
அஞ்சு குடுமையிட்டு அடவாக மோளையிட்டு,
அத்தி முளைகொண்டு அஞ்சு முளையறைத்து 1750

சாணி உருட்டித் தலைமேல் விளக்குவைத்துத்
தோளுக்கு ரெண்டு விளக்குச் சுடராக வைத்தல்லவோ
கைக்குரெண்டு தீவட்டி கடுகக் குடுத்தார்கள்
வண்ணான் சிறுகுதிரை வகையாகக் கொண்டுவந்து
ஆட்டுத்தோல் கல்லனையாய் அடவாக
மேல்போட்டு 1755

பழமுறமும் ஆலவட்டம் பாங்காகத் தான்பிடித்து
வெஞ்சா மரமென்று விளக்கமார் வீசிவர
நாய்ப்பிய்யால் ஆலாத்தி நரைக்கிழவி சுத்திவிட்டான்
எருக்கலம் பூமாலை ஏகமாய்ப் போட்டார்கள்
மாயன் மறைந்து மாயமாய்ப் போனதுவே 1760

மாயனைத் தேடி ராவான் மலைகள் செடிகளெல்லாம்
கண்ணாமல் தேடிக் கரையோரம் வருகையிலே
மாயன் பெருமான் மண்ணில் மறைந்ததுவே
நாராயணன் சுள்ளியென்று நலமாய் முளைத்தாரே
அந்தச், சுள்ளிச் செடியைச் சுத்தீவந்து
தெண்டனிட்டு 1765

மச்சனென்று வந்து வகையாகத் தன்னிழுந்தார்
ராவான் முதலைபோல் நலமாகத் தாந்துடந்தான்
ஆமையாய் வடிவெடுத்து ஆனதொரு மாயவரும்
குறவனென்று வடிவெடுத்துக் குத்தினான்
குத்துக்கோலாலே
நாரையென்று வடிவெடுத்து நன்றாய்ப்
பறந்துவிட்டார் 1770

ராசாளி யாக நலமாய்த் துடந்துவிட்டான்
 எலியென்ற வேசங்கொண்டு இறங்கினார் பூமியிலே
 ராவான் பூனையாய் வடிவெடுத்துப் பிடித்தான்
 பிடனியிலே
 மெச்சினேன் மருமகனே விட்டுவிடு சொல்லுகிறேன்
 அப்போது ராவானும் அடிவணங்கித்
 தெண்டனிட்டுத் 1775

தெண்டனிட்ட ராவானைத் திக்கென்று தானெடுத்துக்
 கம்பளிக் கயிறெடுத்துக் கட்டினான் ராவானும்
 சங்குதுவ ரகாபுரிக்குத் தள்ளிய வந்தானாம்
 கலியாண வாசலுக்குக் கருத்தாவே காணேனே
 இந்தருமை பார்க்க எங்களையரேக் காணேனே 1780

ராவான் உடோற்கயனும் நல்லதொரு வாளபிமனும்
 நினைத்து புலம்பி நிசமாக நிண்ணதுண்டு
 அதுகண்டு பல்வி அடவாகச் சொல்லுதையா
 தம்பிசொன்ன சாத்நீரழம் தப்பா தொருநாளும்
 அருச்சுனன் துரோபதையை அடவாய்ப்
 பயனம்பண்ணித் 1785

தம்பியரைத் தானழைத்துத் தர்மரும் அங்கேனுசெல்வார்
 கலியாண வாசலிலே கலக்கம் வராதபடி
 திரியோ தனன்படையும் தென்னவர்கள் உள்ளதெல்லாம்
 ஒருதாழ்வு வராதபடி தாட்டிவிட்டு வாடாநீ
 தப்பி கலியாணம் தாழ்வு வராதபடி 1790

கலியாண வாசலுக்குக் கடுகவே போடாநீ
 கலியாண வாசலிலே கலக்கம் வராதபடி
 திரியோ தனன்படையும் தென்னவர்கள்
 உள்ளதெல்லாம்
 தம்பி அருச்சுனரே தாடாளா போய்த்திருப்பி
 விடைவாங்கிக் கொண்டு வெளிப்பட்டுப்
 போனதுவே 1795

அந்த வனங்கடந்து அயிரர பதங்கடந்து
 அருச்சுனனும் அப்போ ஆனசன்னாசி வேசங்கொண்டு
 பாஞ்சாலி துரோபதையும் பக்கமே ஆண்டிச்சியாய்ப்
 பொன்னாலே பாதகுறடும் பொன்பிரம்பு கைபிடித்துச்
 சடையும் முடியும் தன்காதிற் குண்டலமும் 1800

பாலப்பழம் போலே பழுத்த கிழவனைப்போல்
 கலியாணப் பந்தலிலே கடுகவே வந்தாராகள்
 மாயனைக் கண்டு வகையாகத் தெண்டனிட்டு
 நயினமுள்ள பாசையிலே நலமாகச் சொன்னதுவே
 திரிபோதனன் திரவியத்தைத் திரமாகக்
 கொள்ளாட்டு 1805

ஆனபடை சேனையெல்லாம் அரவாசி சேதங்கண்டு
 பெண்ணுக்கு வந்து பிரியமுடன் சிககிண்டார்
 பதினெட்டு நாளைப் படைப்போர்க் கிரைவேனும்
 எந்தவித மாகிலுஞ் சன்னாசி இதமாகத் தட்டவேனும்
 கலியாண வாசலுக்கு நீர் வந்ததே போதுமிப்போ 1810

நயினமுள்ள பாசையிலே நலமாகச் சொன்னதுவே
 பொன்னாலே நாக்காலி பிரியமுடன் தான்போட்டு
 ராவான் கடோற்கயனும் நல்லதொரு வான்வீமன்
 மூவரும் வந்து முக்காலுந் தெண்டனிட்டுத்
 தெண்டனிட்ட பாலகரைத் தீக்கென்று
 தானெடுத்து 1815

இன்னம் பதம்பெறுவாய் இளையபதம் உண்டாகும்
 பின்னைப் பதம்பெறுவாய் பெருமாள் துணையுமுண்டு
 வாழ்த்தி விடைகொடுத்தார் வாலசன் னாசியரும்
 மாயன் பெருமானும் வாலசன் னாசியரும்
 சன்னாசி பேச்சைத் தட்டாமல் கேளுமிப்போ 1820

தாரார் புகழுடைய தர்மகுட ராச்சியத்தில்
 உங்கள் தகப்பமார் ஐவரும் சன்னாசி பேச்சைத்தட்டார்
 ஆப்படிப் போலே நீயும் அடவாகக் கேளுமிப்போ
 நல்லதென்று சொல்லி நடந்தானாம் ராவானும்
 கலியாணப் பந்தலிலே கடுகவே வந்துநின்று 1825

மணவரைப் பந்தலிலே மாணிக்கந் தானழுத்தி
முத்துச் சரங்கள் முன்னாகத் தொங்கவிட்டுப்
பவளக் சரங்கள் பக்கமே தொங்கவிட்டுத்
தென்ன மரமெழுதச் சிவசாரந் தானெழுதி
வழை எழுதி வானகருப்பு தானெழுதச் 1840

சோலை எழுதித் துய்யமணி தானெழுதி
அன்ன மெழுதி அதுமேல் கிளியெழுதி
வாண மெழுதி மாலைகள் தொங்கவிட்டு
வெள்ளித் தகட்டலே வேல்கட்டுக கட்டினவத்து
முத்துநவ ரெற்றின முழுநிலக் காலமுத்தி 1835

மணவரைப் பந்தலிலே மணலும் பரப்பிவைத்து
அம்மி வலமாக அரசாணி முன்னாகப்
பிரம்பு வலமாகப் பெய்க்கரும்பு முன்னாகப்
பூமாலை பொன்மாலை போத அலங்கரித்து
மாயன்மகள் சுந்தரியும் வான்வீமன் தாக்கூடப் 1840

பொன்னுரதம் வெள்ளிரதம் போத அலங்கரித்து
ஆனைமேல் பேரணி அதிர முழங்கிவரக்
குதிரமேல் பேரணி கேடிலெட்சம் முழங்கிவரக்
ஒட்டகைமேல் பேரணி ஒக்க முழங்கிவரப்
பேரிடை மத்தளம் பின்னே முழங்கிவரத் 1845

தப்பு முழங்கத் தவில்முரசு தான்முழங்க
நாகசரங் கொம்பு நன்றாக ஊதிவரத்
தித்திமி மத்தளம் சேரவே தான்முழங்க
வயிரவி வீணை வலம்புரிச் சங்குத
ஆலவட்டஞ் சூழ்ந்துவர அதிவீர முன்னடக்கச் 1850

சாப்பிராணி வீசக் சனமெல்லஞ் சூழ்ந்துவர
முத்துக் குடைகள் முன்னாகச் சூழ்ந்துவரப்
பவளக் குடைகள் பக்கமே சூழ்ந்துவரச்
சந்திரகாவி டாலும் தனித்தனியே தான்பிடிக்க
அனுமந்த டாலும் ஆனதொரு கைத்தளமும் 1855

ஆகாச பாணம் ஆனதொரு பூவாணம்
பக்கமுதல் தீவட்டி பக்கமே குழந்துவர
நிலநீருசு பாணம் நிலப்பொட்டி தாண்முழங்கப்
பூவாணம் பெரீவாணம் பூமியெல்லாந் தனதீரச்
சங்கீத பாணம் சரமண் டலமுழங்கப் 1860

பூச்சக்கிரக் குடைபிடிக்கப் பூலோகஞ் சேர்திமின்ன
வாளால் அபிமனுக்குள் மாயன்மகள் சுத்தரிக்கம்
இருவரென்று பேரும் இணைசேடாய் வருகையிலே
மத்துனால் ஆலாத்தி முன்னாகச் சுத்திநிற்பார்
பவளத்தால் ஆலாத்தி பாங்காகச் சுத்தவரும் 1865

ஆலாத்தி சுத்தி அலங்கரித்து நிற்பாரும்
கென்னந் தெருக்கடந்து தெருவிதி தாண்டந்து
தேரைவிட்டுத் தானிறங்கித் தேன்மொழியான் சுந்தயும்
மாப்பிளையும் பெண்ணும் மணவறையில் தானிருந்து
பாப்பார் புரோகிதரும் பக்கமே குழந்துநிற்க 1870

மாயன் பெருமான் வகையாகக் கிட்டவந்த
ஆண்டிச்சி சன்னாசி அடவாகப் பாத்திரக்கக்
கலியாணப் பந்தலிலே கடோற்கயனும் ஓடி ந்து
திரியோ தனனையும் அவன் தம்பிமா ரத்தனையும்
கலியாணப் பந்தலிலே களப்பெலி குடுக்குறண்டா 1875

அப்போது சன்னாசி அடவாக ஓடிவந்து
கடோற்கயனைக் கைப்பிடித்துக் கண்ணாளா தம்பியரே
கலியாண வாசலிலே கலக்கம்வர லாகாது
கலியாண வாசலிலே கட்டவும் ஆகாது
கட்டை யவிழ்ந்துவிடு கண்ணான தம்பியரே 1880

அப்போ கடோற்கயனும் அடவாகச் சொன்னதுவே
எங்கள் தாயார் துரோபதையைத் தள்ளித்
துயலுரிந்தான்
ஒருவர் உயிர்பிடிக்க ஒன் டதுபேர் துயிலுரிய
இவனைக், கலியாண வாசலிலே கடுகவே
வெட்ட வேணும்

வேண்டாமடா தம்பி! இது வேளையல்ல
சொல்லுமுறேன் 1885

ராவான் எழுந்திருந்து நலமாக ஓடிவந்து
 அப்பவே சன்னாசி அடவாகத் தான்பிடித்து
 வேண்டா மடாதம்பி ! வெட்டுறதும் ஆகாது
 ஆருதப்பிப் போறார்கள் ஆனதொரு தம்பியரே
 சொன்னபடி கேளாய் துரைமகனே ராசாவே 1890

கோபத்தை நீயடக்கிக் குளுமையாய்ப் பாருமய்யா
 அப்போது ராவான் அடவாகக் கிட்டவந்து
 சன்னாசி அய்யன் தகப்பன்போல் சொன்னீரே
 கலியாணப் பந்தலிலே கட்டை அவிழ்த்துவிட்டார்
 கட்டைழித்து வீட்டாப்போல் சன்னாசி
 காலில் விழுந்தார்கள் 1895

ஆண்டுமை பெண்ணாண்டுமை அத்தனையுந் தானாண்டுமை
 பெத்தபிள்ளை யெல்லாம் பேரிட்டுத் தாறமய்யா
 உள்ளநாள் உள்ளம் டிம் உம்மை மறப்பதில்லை
 என்றுசொல்லித் தானும் எல்லோரும் போனார்கள்
 திரியோ தனனும் திருப்பியே ஓடிவந்து 1900

லக்கணனை விடச்சொல்லி நலமாகக் கேட்டானாம்
 நாகவல்லி முடியாமட்டும் நானும் விடுவதில்லை
 கலியாணங் கலியாணங் காரிழைக்கிக் கலியாணம்
 அரசாணிப் பந்தலிலே எல்லோருஞ் சூழ்த்துநிற்க
 வாளால் அபிமனுக்கும் மாயன்மகன் சுந்தரிக்கும் 1905

கலியாண முகிர்த்தம் கடுகவே முடியுதிப்போ
 ரோபன கலியாணஞ் சுந்தரிக்கி முடியுதிப்போ
 அம்மி வலமாக அரசாணி முன்னாக
 அரசாணிக் காலிலே லக்கணனைக் கட்டிவைத்து
 எடதுகால் சுந்தரியாள் எடுத்து மிகஉதைத்தாள் 1910

வலதுகால் தன்னால் வாளபிமன் தானுதைத்தான்
 மங்கிலியந் தான்தரித்தான் வாளபிமன் அப்போது
 அரிசி பருப்பு அடவாகத் தானெடுத்துப்
 புரோகிதர்க்கும் பணங்காசு போதவே தான்கொடுத்து
 கலியாணம் தம்பிக்கிக் கடுக முடிந்துதுகாண் 1915

ஆகாசம் பூமி அறிய முடிந்துதுகாண்
பள்ளியறை மாளிகையில் பாங்காகப் பேசியிருந்து
பூமாலை பொன்மாலை போதவே வாங்கிவைத்து
மாயன் பெருமாள் காலில் வகையாகத் தெண்டனிட்டுச்
சன்னாசி காலில் தயவாகத் தெண்டனிட்டு 1920

எல்லாருட காலை இயல்பாகத் தெண்டனிட்டு
இன்னம் பதம்பெறுவீர் இளையபதம் உண்டாகும்
பின்னைப் பதம்பெறுவீர் பெருமாள் துணையுமுண்டு
மாப்பிளையுட பெண்ணுந் வகையாகக் கூட்டிவந்து
சாலுங் கரகமும் தப்பாமல் சுத்திவந்து 1925

முத்தும் பவளமும் முன்றுதிரந் தானெடுத்தார்
வெள்ளியும் பொன்னும் வேந்தர்முன்னே தானெடுத்தார்
இருவரும் தண்ணீர் இதமாகக் கொண்டுவந்து
மஞ்சள் நீராடி வரிசையெல்லாந் தான்கொடுத்து
வரிசைகள் எல்லாம் மாயவரும் தான்கொடுத்து 1930

நாகவல்லி சாத்திரங்கள் நலமாய் முகிந்தபின்பு
போசனமும் பொருகறியும் பிரியமுடன் சாப்பிட்டு
வெள்ளிக் கிழமை விசைய தசமியிலே
பங்குனி மாசம் பதினஞ்சாந் தேதியிலே
தேவர்கள் தானறியத் திரமாய் முகிந்ததுவே 1935

சந்திரரும் சூரியரும் தானவரும் தானறிய
மாயன்மகள் சுந்தரிக்கும் வாளால் அபிமனுக்கும்
கலியாண சோபனங்கள் கடுசாய் முடிந்ததுவே
லக்கணனைக் கட்டவிழ்த்து நலமாக விட்டார்கள்
ராவான் கடுகற்கயனும் நல்லதொரு தம்பியும் 1940

சன்னாசி காலில்வந்து தப்பாமல் தெண்டனிட்டு
போசனமும் போட்டுப் பிரியமுடன் கூட்டிவந்து
காணிக்கை தான்கொடுத்துக் கர்த்தாவெப் போகவிட்டு
மாப்பிளையைத் தானழைத்துச் சன்னாசி போகையிலே
ராவான் கடுகற்கயனை நலமாகத் தானழைத்து 1945

அண்ணனும் தம்பியும் அடவாக வாழ்ந்திருங்கள்
வடபத்திர காளியம்மன் வருவான் துணையாக
போறண்டா மகனே புத்தியுள்ள பரலகனே
ஆண்டிச்சி சன்னாசி அடவாகப் போலுவே
ஊரு கடந்து உசந்தவனந் தான்கடந்து 1950

காடு கடந்து கரடிவனப் உப்புருந்து
அயிரவளிக் கிட்டப்பேய் அருச்சுனனுர் ஆண்டிச்சியும்
தர்மர்கிட்ட வந்து தயவாகத் தெண்டனிட்டுப்
போய்வந்த சேதி பிரியமுடன் தானுரைத்து
கரியாண காளியம் கடுகவே முடிந்துதையா 1955

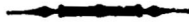
வாளால் அபிமனுக்கும் மயங்கள் சுத்தரிக்கும்
திரியோ தனனும் தென்னவர்கள் உள்ளதெல்லாம்
கர்ணன் சகுனி காங்கையனு உள்ளதெல்லாம்
தப்பிப் பிழைத்துத் தன்னாரே போய்ச்சேர்ந்தார்
ராவான் கடுமற்கயனும் நல்லதொரு வளபிமனும் 1960

மாயன்மகள் சுந்தரியை வரிசையாய்க் கூட்டிவந்து
சுபத்திரியாள் அரமனைக்குச் சுகமுடனே போனார்கள்
முத்தாலே ஆலாத்தி முந்நூறு சுத்திவந்தார்
பவளத்தான் ஆலாத்தி பதினாயிரஞ் சுத்திவந்தார்
அரமனையில் கூட்டிப்பேய் அடவாக
வைத்தார்கள் 1965

கடுமற்கயனும் ராவானும் கடுகவே அனுப்பிக்கொண்டு
தொந்திசெட்டி தானும் தருசாய் அனுப்பிக்கொண்டு
அவரவர் ஊருக்கு அவரவர்பேய்ச் சேர்ந்தார்கள்
சுந்தரி மாலை சுகமாய்ப் படித்தோர்கள்
இன்னஞ் சொல்லுமென்று இன்பமுடன்
கேட்டோரும் 1970

காசு குடுத்துக் காதார்க் கேட்டோரும்
படியும் படியுமென்று பக்கிலைகள் தந்தோரும்
எண்ணும் பதினாறாய் இளையபதம் உண்டாவார்
ஆல்போல் தழைத்து அறுகதுபோல் னெருணி
மூங்கிபோல் சுத்தம் முசியாமல் வாழ்ந்திருப்பார் 1975
முப்பத்தி லூக்கோடி தேவர்களு மேவாழி
சந்திரரும் சூரியரும் தானவரு மேவாழி
ஆகாச வானி பூமாதேவி தான்வாழி *

குத்துரோகாரி வருடம் மாரீகழி மாதம் 3-ஆம் தேதி
 மாபாளையத்திலே ..... க்கன் மகன் ரங்கம நாயக்கனுட
 ஸ்ரீ புண்ணியகுமாரன் சுந்தரி அம்மாளை எழுதி
 முகிந்தது. சம்பூர்ணம். வெங்கிட்ட ரமண சுவாமி
 துணை உண்டாகவும், பெருமாள் துணை உண்டாகவும்
 தேவர் துணை. கன்னிமார் துணை உண்டாகவும்.
 வயிரப் பெருமாள் துணை ஸ்ரீ ரெங்க நாயகர் துணை
 உண்டாகவும். சுப்பிரமணியர் துணை உண்டாகவும்.
 பசுபதி ஈஷ்பரர் துணை உண்டாகவும். மாதா பிதா
 குரு தெய்வம்.

1826- ஆம் எண்ணுள்ள சுவடியின் இறுதிக் குறிப்பு :

விளம்பி ஆண்டு ஆவணி மாதம் 15-ஆம் தேதி
 திங்கட்கிழமையும் திதி தீரயோதசியும் உத்திராட
 நச்சேத்தீரமும் விருச்சிக லக்கணமும் கூடிய சுபயோக
 சுபநீனத்தில் தாளியாபட்டியிலே இருக்கும் கோ. முத்துக்
 கருப்பக் கோனானுக்கு ஸ்ரீ புண்ணிய குமாரனாகிய
 கோவிந்தன் சுந்தரி மாலை எழுதி முடிந்தது. சம்பூர்ணம்
 குரு பாதமே துணை உண்டாகவும்.

வேண்டுகோள்

—o—o—o—

கருணையுள்ளங்கொண்ட நம் முன்னோர்கள், அரிய பெரிய இலக்கியங்களையும், பிறவற்றையும், பணையோலைகளில் எழுதிச் சுவடிகளாக நமக்குத் தந்தனர். அவை, பல்வேறு இடங்களில் முடங்கி உள்ளன. சுவடிகள் பழுதடைவதற்குமுன் சரசுவதி மகாலுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துத் தனிநால், அவை மக்களுக்குப் பயன்படும்.

மகாலுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், சுவடி தந்தவர்களும், சுவடி எழுதியோரும் அழியாப் புகழை, பெருமைசால் சரசுவதி மகால் உள்ளளவும் பெறுவர். அவை பதிப்பாகி வருமாயின் சுவடி தந்தார் பெயர் இடம் பெறுவதோடு, அப்பதிப்பில் ஐந்து பிரதிகளும் பெறுவர்.

எனவே, “நாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்” என்ற எண்ணமுடைய நற்பண்பாளர்கள் தம்மிடமுள்ள சுவடிகளைச் சரசுவதி மகாலுக்குத் தந்துதவ வேண்டுகிறேன்.

தஞ்சாவூர்.

} தேவ. ஜோதி ஜெகராசன், இ.ஆ.ப.
} மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் இயக்குநர்,
} சரசுவதி மகால் நூலகம்.

